

พระรัตนตรัย

พระรัตนตรัย

คู่มือธรรมวิเสส

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมธิโมธี

คู่มือครูวิวารศึกษา

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ

ถนนปฏิบัติธรรม พระนคร, 4

การสอนที่ดี

นักเรียนและนักศึกษาทุกคน อยากจะได้ครูที่มีความรู้แตกฉานในวิชาที่เขาสอน หรืออย่างน้อยที่สุด ก็ให้เขาเข้าใจวิชาที่เขาสอนเป็นอย่างดี การใช้คู่มือครูในเวลาสอน จะโดยอ่านให้นักศึกษาฟังจากคู่มือ หรือเปิดดูคำอธิบายบางครั้งบางคราวในขณะที่สอนอยู่นั้น ย่อมทำให้นักศึกษารู้สึกว่า ครูที่สอนไม่เข้าใจบทเรียนดีและแสดงว่าครูที่สอนขาดการเตรียมตัวเท่าที่ควร เป็นเหตุให้นักศึกษาลดความสนใจในการเรียนแต่หากว่าไม่ใช่อะไรเป็นอุปสรรคการสอนเลยนั้น ครูก็ย่อมจำบทเรียนทั้งหมดไม่ได้ จะทำให้เหตุการณ์ ยิ่งเลวร้ายมากขึ้น

ครูที่ดีจะศึกษาบทเรียนอย่างละเอียดก่อนเวลาสอน แล้วทำ “แผนการในการสอน” และ “บทสังเขป” ของบทเรียนไว้บนกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แล้วนำไปแทรกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เมื่อเวลาสอน ครูใช้เพียงพระคัมภีร์และแผนการสอนที่แทรกไว้เท่านั้น ที่ทำเช่นนี้ก็เพื่อจะให้เป็นที่น่าสนใจของนักศึกษากว่า ครูใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นเหตุให้นักศึกษาอยากจะทำพระคัมภีร์มาโบสถ์ด้วย

แม้ข้อพระธรรมประจำบทเรียนจะพิมพ์ไว้ในบทเรียน “สายชลธาร” สำหรับนักศึกษาแล้ว ครูก็ควรหุ้่นใจนักศึกษาที่มีพระคริสตธรรมคัมภีร์ ให้นำพระคริสตธรรมคัมภีร์มาด้วยทุกครั้ง และให้อ่านข้อพระธรรมประจำบทเรียนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยตรง แทนที่จะอ่านจากสายชลธาร เพื่อปลูกฝังนิสัยให้นักศึกษาชอบอ่านและชอบใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ต่อไป

ครูอาจทำแผนการในการสอนและบทสังเขปของบทเรียนได้ง่าย ๆ ดังนี้

วันที่..... บทที่.....

แผนการในการสอน

หัวข้อบทเรียน.....

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน.....

จุดมุ่งหมายในการสอน

เพื่อให้นักเรียนรู้ (รู้สึก ทำ) อะไรบ้าง.....

(กระดานดำ รูปภาพ กรรไกร ฯลฯ)

อุปกรณ์ในการสอน.....

บทสังเขปของบทเรียน

กานำ.....

บทบรรยาย

ก.....

1.

2.

ข.....

1.

2.

ค.....

1.

2.

บทสรุป.....

ครูควรเตรียมตัวอย่างเปรียบเทียบ เพื่อช่วยให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนและข้อสนใจได้เด่นชัดยิ่งขึ้น และควรเตรียมคำถามสำหรับถามนักศึกษาด้วย คำถามเหล่านี้จะช่วยนำในการอภิปราย ทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการสอน ครูอาจเขียนตัวอย่างเปรียบเทียบย่อ ๆ และคำถามรวมไว้ในบทบรรยายหรือหลังบทสรุปก็ได้

“เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ จงมอบคำสอนเหล่านั้น ซึ่งท่านได้ยืมจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับที่ซื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ ด้วย” (2 ทิโมธี 2:1,2)

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรท่าน

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

ความต้องการแห่งยุค.....	6
“ก่อนอะไรทั้งหมด”	10
ฐานะของสตรีในคริสตจักร	14
ตำแหน่งผู้ปกครองและมัคนายก.....	18
ปัญหาผู้ละทิ้งความเชื่อเดิม	22
ผู้นำหนุ่ม.....	26
การปฏิบัติตนในคริสตจักร	30
ผู้นำเทียมเท็จและผู้นำแท้.....	34
ความอายสามประการ.....	38
การทนทุกข์ยากลำบาก	42
ปัญหาการเถียงกัน.....	46
คำเตือนในคราวที่สุด	50
ผู้ “ปล้ำสู้อย่างดี”	54

ความต้องการแห่งยุค

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 1:1-19

ถ้าจะถามว่าคริสตจักรในประเทศไทยในยุคนี้ต้องการอะไรบ้าง เราอาจตอบได้ว่า ต้องการทุกอย่างที่อาจช่วยให้คริสตจักรเจริญก้าวหน้าได้ เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่คริสตจักรในประเทศไทยไม่เจริญก้าวหน้า คือขาดผู้นำที่รื้อนรักพระเจ้าอย่างแท้จริง อาจารย์เปาโลทราบถึงความสำคัญของผู้ผู้นำในคริสตจักรดี จึงเขียนพระธรรมทิโมธีขึ้น เพื่อสอนทิโมธี และผู้นำคริสเตียนทั้งหลายให้รู้จักหน้าที่รับผิดชอบ และการประพฤติตนในทางที่ควร ทั้งยังหนุนใจให้ยึดมั่นอยู่ในความเชื่อของพระเยซูคริสต์ อีกด้วย

พระธรรมทิโมธีฉบับต้น และฉบับสอง กับพระธรรมทิโมธีลักษณะที่แตกต่างกับจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรต่าง ๆ เพราะพระธรรมทั้งสามฉบับ เขียนขึ้นสำหรับผู้นำคริสตจักรโดยเฉพาะ เราเรียกพระธรรมสามเล่มนี้ว่า “หนังสือสอนศิษยาภิบาล” อย่งไรก็ตามคำสอนในพระธรรมทั้งสามเล่มนี้ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อคริสเตียนทุกคนด้วย คริสเตียนทุกคนต้องเป็นผู้นำไม่ว่าทางใดก็ตาม

เป็นที่เชื่อกันว่า เปาโลเขียนพระธรรมทิโมธีฉบับหนึ่ง หลังจากถูกปลดปล่อยจากการถูกจับขังในคุก ของโรมันครั้งที่หนึ่ง คือในระหว่าง ค.ศ. 64-67 ขณะนั้น ทิโมธียังเป็นศิษยาภิบาลหนุ่มประจำคริสตจักรเอเฟซัส เมื่อเปาโลได้เยี่ยมเยียนคริสตจักรเอเฟซัสแล้ว ก็เดินทางต่อไปที่มาเกโดเนีย คิดว่าอีกไม่นานก็จะกลับมาอีก แต่ท่านถูกหน่วงเหนี่ยวไว้ที่มาเกโดเนียเป็นเวลานาน ไม่อาจกลับมาตามเวลาที่กำหนดไว้ จึงได้เขียนจดหมายฉบับแรกให้ทิโมธี เพื่อแนะนำงานต่าง ๆ ที่เขาควรจะทำ

ก. ปัญหาประจำยุค (1:1-5)

เปาโลเรียกทิโมธีว่า “บุตรแท้ในความเชื่อ” (ข้อ 2) ทำให้เราเห็นความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างเปาโลกับศิษยาภิบาลผู้เต่า และทิโมธีกับศิษยาภิบาลหนุ่ม

เมื่อทิโมธีกลับใจใหม่ รับเชื่อพระเยซูคริสต์ โดยคำเทศนาของเปาโลแล้วก็ติดตามเป็นเพื่อนร่วมงานของเปาโลตลอดมา เปาโลรักเขามาก พยายามฝึกฝนอบรม ให้เขาเป็นผู้นำที่ศิกลหนึ่งหยาดเหงื่อแรงงาน ที่เปาโลทุ่มเทไปนั้นไม่เป็นการไร้ประโยชน์ ต่อมาไม่นานทิโมธีก็เป็นผู้หน้าที่สัตย์ซื่อ ต่องานของพระเจ้า เป็นที่ไว้วางใจของเปาโล

มีข้อที่น่าสังเกตข้อหนึ่งในที่นี้ คืออายุของเปาโล และทิโมธีต่างกันประมาณสามสิบปี แต่ทั้งสองร่วมงานกันได้อย่างสนิทสนม ทิโมธีได้ถือว่าตนเป็นคนหนุ่มมีความคิด และความรู้ใหม่ ๆ จะทำงานร่วมกับคนแก่หัวโบราณ ไม่ได้และเปาโลก็ได้คิดว่าตนเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในพระราชกิจของพระเจ้ามาก ไม่ควรจะร่วมงาน กับคนที่ไร้ประสบการณ์ขาดความรู้อย่างทิโมธี เมื่อผู้ที่มีวิชาความรู้สูง มีประสบการณ์ในงานด้านต่าง ๆ เห็นความสำคัญในการฝึกฝนคนอื่นให้เป็นผู้ นำ และรักผู้ที่เยาว์วัยกว่าด้วยน้ำใสใจจริง ผู้ที่อ่อนวัยกว่าก็ยอมให้ความเคารพนับถือผู้อาวุโส และปฏิบัติตามคำแนะนำของท่าน ปัญหาถิ่นแห่งแคลงใจต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้น

คริสตจักรทั่วไปในประเทศไทย มีปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนกับผู้อาวุโสในคริสตจักรเสมอ ถ้าเราต้องการให้คริสตจักรของเรา เจริญก้าวหน้า เยาวชนและผู้อาวุโสในคริสตจักรจะต้องมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ร่วมมือกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในการประกอบพระราชกิจของพระเจ้า

ขณะที่เปาโลประกาศพระกิตติคุณอยู่ที่มาเกโดเนีย ได้มีคำสอนที่ผิด ๆ แพร่ไปยังคริสตจักรต่าง ๆ ทำลายความเชื่อของคริสเตียนทั้งหลาย เปาโลจึงเตือนให้ทิโมธีคอยระวังในเรื่องนี้ สมัยนั้นผู้นำที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน ได้สอนผิดแปลกไปจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ แทนที่พวกเขาจะสอนเรื่องความรอดพ้นบาป และความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พวกเขากลับนำนิยาย และความเชื่อที่ตกทอดมาจากปู่ย่าตายาย มาสอนคริสเตียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้สอนเอง ไม่มีความรู้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เพียงพอ ไม่อาจจะสอนพระวจนะของพระเจ้า ให้คนอื่นเข้าใจได้ จึงได้แต่สอนนิยายต่าง ๆ ที่ตนถนัดหรืออาจเป็นเพราะคิดว่า คำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ดีพอ ไม่อาจดึงดูดใจผู้ฟัง จึงสอนเรื่องอื่น ๆ เป็นส่วนใหญ่และประกอบข้อพระธรรมเพียงเล็กน้อย

นอกจากสอนนิยายต่าง ๆ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่คริสเตียนแล้ว พวกเขายังทำให้คริสเตียนฉงนสนเท่ห์ โดยสอนเรื่องวงศ์ตระกูลต่าง ๆ และถกเถียงกันว่า ใครควรจะอยู่ในตระกูลใด ตระกูลไหนเป็นตระกูลที่สำคัญที่สุด ดุจคริสเตียนปัจจุบันที่ถกเถียงกันเกี่ยวกับความเชื่อของคณะต่าง ๆ คำสอนเหล่านี้มิได้อ่านวยประโยชน์แก่ผู้ใดเลย

คำสอนที่ดีและถูกต้อง จะทำให้เกิดประโยชน์แก่คริสเตียนอย่างน้อยสี่ประการ (ข้อ 5) คือทำให้เกิดความรักทำให้ใจบริสุทธิ์ ทำให้รู้จักวินิจฉัยผิดและชอบ และทำให้เกิดความเชื่อแท้

เหตุที่คริสตจักรปัจจุบัน เกิดปัญหาวุ่นวายต่าง ๆ ก็เพราะมีคนสอนในทางที่ไม่ถูกต้อง คริสตศาสนิกมิได้รับการบำรุงเลี้ยงด้วยทิพย์อาหารที่ถูกต้อง จึงอ่อนแอทอดทิ้งได้ง่ายดาย คริสเตียนจำนวนไม่น้อยมีความเชื่อไม่มั่นคง ต้องเปลี่ยนความเชื่อของตน จากคณะหนึ่งไปยังอีกคณะหนึ่ง แต่ไม่เคยพบความอึดอ้อมใจความเชื่อที่ถูกต้อง มิได้อยู่ที่คณะใดคณะหนึ่ง หรือมิได้อยู่ที่ปรัชญา และวิทยาการ

สมัยใหม่ หรือมีได้อยู่ที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งแต่อยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า โดยเหตุนี้เราจึงต้องการผู้นำที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงที่สอนตามพระวจนะของพระองค์ และฟังในฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ ผู้นำชนิดนี้เท่านั้นที่จะช่วยให้คริสตจักรเจริญก้าวหน้าในทางที่ถูก

ข. คุณสมบัติของผู้นำ (1:12-24)

ปัจจุบันนี้ พระเยซูคริสต์ทรงกำลังแสวงหาคนที่พระองค์จะทรงใช้ได้ บางคนอาจคิดว่า ผู้นำที่ดีจะต้องมีวิชาความรู้สูงมีบุคลิกลักษณะดี แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป เป็นความจริงที่ว่า เปาโลเป็นคนคงแก่เรียน เคยมีตำแหน่งสูงในวงราชการ แต่เขาหาได้อ่างสิ่งเหล่านี้ เป็นสาเหตุสำคัญในการที่พระเจ้าทรงใช้เขาไม่มีเหตุผลอย่างน้อยสามประการ ที่พระเจ้าทรงใช้อาจารย์เปาโลให้ปฏิบัติพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์คือ

1. เพราะพระกรุณาคุณของพระเจ้า อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา” (ข้อ 13) การที่อาจารย์เปาโลสามารถทำการใหญ่ ของพระเยซูคริสต์นี้ เป็นเพราะพระเจ้าทรงกรุณาท่าน ทรงเลือกท่านและตั้งท่านให้เป็นผู้ประกาศ มีคนเป็นจำนวนมากที่มีวิชาความรู้ดี มีความสามารถมากแต่พระเยซูคริสต์ทรงไม่ใช้เขา ฉะนั้นหากผู้หนึ่งผู้ใดที่รู้สึกว่ พระเจ้าทรงใช้ตนไม่ว่าในงานด้านใดก็ตามก็จะมี ความปีติยินดีเกิด เพราะท่านได้รับพระมหากรุณาธิคุณ จากพระเจ้าแล้ว พระเยซูคริสต์ทรงต้องการจะ ใช้คริสเตียนทุกคน หากเขายินยอมให้พระองค์ทรงใช้

2. เพราะความถ่อมตน อาจารย์เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่ลุ่มลึกเกียรติพระเจ้า.....และในพวกคนบาปนั้น ข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” เปาโลมิได้ถือว่าตนเป็นคนดีเป็นคนบริสุทธิ์ รักพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ แต่เปาโลสำนึกถึงความไม่เหมาะสม ของตนในการรับใช้พระเจ้าเสมอ ท่านรู้สึกเสียใจในความผิดบาป ที่ตนกระทำความ ท่านยอมรับว่า ท่านเป็นคนบาปหนาที่สุดคนหนึ่ง ที่พระเยซูคริสต์ทรงใช้นั้น เป็นเพราะพระกรุณาธิคุณของพระองค์โดยแท้ พระเจ้าทรงต้องการใช้คนประเภทนี้ คนที่ยอมถ่อมตนลงยอมรับว่าตนมิได้มีอะไรดีพิเศษกว่าคนอื่น แล้วยอมให้พระเจ้าทรงใช้ ในทางที่พระองค์ทรงพอพระทัย

3. เป็นเพราะความสัตย์ซื่อ “ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ” พระเยซูคริสต์จะนับว่า เปาโลเป็นคนสัตย์ซื่อไม่ได้ หากท่านมิได้สัตย์ซื่ออย่างแท้จริง ด้วยพระองค์ทรงทราบการทุกอย่างของมนุษย์ ทั้งในที่โล่งและในที่ลับเปาโลกล้าพูดอย่างเต็มปาก ด้วยความภาคภูมิใจว่า “พระองค์ทรงรับว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ” ท่านกล้าพูดอย่างนี้ต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งปวงไหม แม้เปาโลจะไม่ได้บอกเราว่า เราสัตย์ซื่อต่อพระเยซูคริสต์ จากชีวิตประวัติของเขาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เรายอมรับเป็นเสียงเดียวกันว่า เขาเป็นนุรุษเหล็กของพระเจ้า ที่พลีหยาดเหงื่อเลือดเนื้อเพื่อพระองค์ จนกระทั่งวินาทีที่สุดท้าย

ค. คำเตือนสำหรับผู้นำ และคริสเตียนทุกคน (1:18-19)

เปาโลเรียกทิโมธีว่า “บุตร” อีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เขาเน้นว่าเป็น “บุตรของข้าพเจ้า” แสดงถึงความรักความห่วงใยอย่างสุดซึ้งที่มีต่อทิโมธี เปาโลบอกให้ระลึกถึงหลักสำคัญสองประการไว้เสมอ คือ

1. ยึดความเชื่อไว้ (ข้อ 19) คือความเชื่อที่ถูกต้องตามที่บันทึกไว้ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มิใช่ความเชื่อของคณะหรือของบุคคลหนึ่งบุคคลใดในยุคที่เต็มไปด้วยคำสอนที่ผิดแปลกแหวกแนวนี้ คริสเตียนจำนวนไม่น้อย อาจหนักใจและสงสัยว่า ควรจะยึดความเชื่อของใครดี คำตอบอยู่ที่พระวจนะของพระเจ้า จงยึดความเชื่อเดิมที่บันทึกไว้ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เสมอ แล้วท่านจะไม่ผิดพลาด

2. จงมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี (ข้อ 19) นี้เป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ของผู้นำคริสเตียนทุกท่าน ท่านต้องรู้จักวินิจฉัยว่า คำสอนใดผิดและคำสอนใดถูก การประพฤติใดที่เป็นการหลู่พระเกียรติของพระเจ้า และการประพฤติใดที่จะนำพระเกียรติมาสู่พระองค์มีคำแนะนำสองประการที่จะช่วยให้ท่านมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี คือศึกษาพระคำของพระเจ้าให้เข้าใจถ่องแท้ และเข้าใจลักษณะนิสัยสนทนากับพระองค์เสมอ โดยการนมัสการ การอธิษฐานและการรับใช้พระองค์

พระเจ้าทรงต้องการใช้คริสเตียนทุกท่าน เพื่อตอบสนองความต้องการแห่งยุคพระองค์ตรัสถามว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนเรา” ท่านจะตอบพระองค์เช่นเดียวกับอิสยาห์ได้ไหมว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ทรงใช้ข้าพเจ้าเถิด” (ดูอิสยาห์ 6:8)

“ก่อนอะไรทั้งหมด”

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 2:1-8

ผู้ที่อยากเป็นคริสเตียน ที่แข็งแรงอยากเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และอยากเป็นผู้นำที่ดี ในคริสตจักร จะต้องเรียนรู้บทเรียนหลายอย่าง บทเรียนที่สำคัญที่สุดบนหนึ่งคือการอธิษฐาน มีบางคนกล่าวว่า การอธิษฐานของคริสเตียนเปรียบได้กับการหายใจ คนที่ไม่หายใจตายแล้วฉันใด คริสเตียนที่ไม่อธิษฐานก็ตายฝ่ายวิญญาณจิตแล้วฉันนั้น “เหตุนี้ก่อนอะไรทั้งหมด” เปาโลจึงสอนทิโมธีให้รู้จักการอธิษฐาน

ก. ความหมายของการอธิษฐาน (1)

มีคนให้ความหมายของการอธิษฐานแตกต่างกัน บ้างบอกว่าการอธิษฐานคือการเผยส่วนลึกในจิตใจของตนให้พระเจ้าเห็น บ้างว่าการอธิษฐานคือการทูลขอสิ่งต่าง ๆ จากพระเจ้า บ้างว่าการอธิษฐานคือการสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้า บ้างว่าการอธิษฐาน คือการพูดคุยกับพระเจ้าความหมายเหล่านี้ถูกต้องทั้งนั้น เราพอจะสรุปได้จากความหมายที่อ้างมาเบื้องต้นว่า การอธิษฐานต้องมีองค์ประกอบอย่างน้อยสามประการ คือ

1. *ขอบพระคุณสรรเสริญ* การขอบพระคุณสรรเสริญเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการอธิษฐาน การอธิษฐานทุกครั้ง ควรจะเริ่มต้นด้วยการสรรเสริญขอบคุณ เย็นขอพระเกียรติของพระเจ้า เป็นการแสดงถึงความกตัญญู กตเวทิตาความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้าผู้สูงสุด เรามีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่จะต้องขอบคุณพระเจ้า เราขอบพระคุณพระองค์สำหรับชีวิตและลมหายใจที่พระองค์ทรงประทานให้ ทุกวินาที สำหรับความรอด ความอารักขา ความแข็งแรงสมบูรณ์ฝ่ายร่างกาย และมีสิ่งต่าง ๆ มากมาย นับไม่ถ้วนซึ่งเราอาจจะขอบพระคุณได้

ชายหนุ่มคนหนึ่งพูดคุยกับศิษยาภิบาลว่า “ไม่เห็นมีอะไรมีผมจะขอบพระคุณพระเจ้าได้เลย” วันหนึ่งศิษยาภิบาลขับรถพาชายหนุ่มคนนั้น ไปที่กระท่อมที่แห่งหนึ่งระหว่างทางที่ขับรถไป ศิษยาภิบาลชี้ให้ดูคนง่อยคนหนึ่ง ซึ่งนั่งขอทานอยู่ข้างถนนจึงถามชายหนุ่มนั้นว่า “เห็นคนง่อยนั้นไหม” “เห็นครับ” ชายหนุ่มตอบ “คุณมีอะไรจะขอบพระคุณพระเจ้าบ้าง” ศิษยาภิบาลถามต่อไป ชายหนุ่มนิ่งคิดครู่หนึ่งตอบว่า “ยังจะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับง่อยนั้นอีกหรือ” “ถูกแล้ว” ศิษยาภิบาลพูด “คุณควรจะขอบพระคุณพระเจ้าที่คุณมีร่างกายที่มีอวัยวะครบถ้วนทุกประการ มิได้ขาหัก จมูกแหว่งเหมือนคนนั้น”

พระเจ้าพอพระทัยในการอธิษฐานที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณ บางครั้งพระองค์ทรงตอบ คำอธิษฐานโดยผู้ที่อธิษฐานมิได้ทูลขออะไรเลย ดังเช่นเปาโลและเซลลาที่สรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้าในคุกแล้วพระองค์ก็ทรงบันดาล ให้เกิดแผ่นดินไหวและโซ่ตรวนก็หลุดออกจากมือจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่ว่าท่านจะอยู่ในสภาพใดก็ตาม เพราะการขอบพระคุณไม่เพียงแต่ เป็นการแสดงความเคารพยำเกรง ความสำนึกถึงพระคุณในพระเจ้าผู้สูงสุดแล้วยังเป็น การแสดงความเชื่อและความไว้วางใจของคนที่ มีต่อพระองค์ด้วย

2. การทูลขอเพื่อผู้อื่น พระเยซูคริสต์ ทรงต้องการให้คริสเตียนทุกคนมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีใจรักใจเมตตาต่อผู้อื่นพระองค์ตรัสว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” วิธีแสดงความรักที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งคือการอธิษฐานทูลขอเพื่อคนอื่นหากท่านรักผู้ใดคนหนึ่ง ท่านจะต้องอธิษฐานเพื่อผู้นั้นเสมอ เปาโลรักเพื่อนร่วมชาติคือชาตินิวมาค เขาอธิษฐานหลังน้ำตาเพื่อชาวยิวเป็นเวลาสามปี เยเรมีย์ได้ชื่อว่า เป็นผู้เผยแพร่วางพระวจนะที่ร้ายให้เสมอ เพราะอธิษฐานคร่ำครวญเพื่อชาวอิสราเอลมีคนจำนวนมากต้องการให้ท่านช่วยโดยการอธิษฐานท่านอธิษฐานเพื่อผู้ใดบ้าง

3. คนสุดท้ายที่ท่านต้องอธิษฐานเพื่อคือตัวของท่านเอง คริสเตียนไม่น้อยมีนิสัยดังนี้ คืออธิษฐานเมื่อมีเรื่องทูลขอเท่านั้น แท้จริงสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย ที่สุดจากท่าน คือความสามัคคีธรรมกับพระองค์ ไม่ว่าท่านจะมีเรื่องทูลขอหรือไม่ก็ตาม พระองค์ทรงต้องการให้ท่านเข้าเฝ้าพระองค์ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์เสมอ นี่เป็นเหตุสำคัญที่สุดที่พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก

ข. บุคคลที่เราต้องอธิษฐานเพื่อเสมอ (2-4)

เปาโล เตือนให้คริสเตียนทั้งหลายอธิษฐานเพื่อคนทั้งปวง แต่ได้เอ่ยถึงคนต่อไปนี้เป็นพิเศษ

1. กษัตริย์ทั้งหลาย หมายถึงกษัตริย์ทุกพระองค์ ที่ทรงครอบครองประเทศสมัยนั้น เนโร เป็นกษัตริย์ครอบครองอาณาจักรโรมัน พระองค์เป็นกษัตริย์ที่โหดร้ายทารุณมาก เคยข่มเหงรังแกคริสเตียนจับคริสเตียนไปทำทารุณกรรมต่าง ๆ แต่เปาโลบอกว่า จงอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ทั้งหลาย รวมทั้งกษัตริย์เนโรด้วย ความรักที่แท้จริงก็ได้สำแดงออกโดยวิธีนี้เอง คือนอกจากอธิษฐานเพื่อคนที่คิดแล้ว ยังอธิษฐานเพื่อศัตรูของตนด้วย

2. คนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง หมายถึงผู้มีส่วนร่วมในการปกครองประเทศเช่นนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ เป็นต้น

เปาโลได้ให้เหตุผลที่เราต้องอธิษฐานเพื่อผู้ที่มีตำแหน่งสูงทั้งปวงว่า “เพื่อเราจะประกอบชีวิตได้อย่างสงบสุขโดยทางธรรม” เราควรจะขอบพระคุณพระเจ้าที่รัฐบาลไทย ให้อิสระเสรีในการนมัสการพระองค์เพราะเหตุนี้คริสเตียนในประเทศไทยจึงอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ครอบครองชีวิตโดยทางธรรมแห่งพระเยซูคริสต์ได้ตลอดมา ทั้งนี้เราต้องทราบความจริงด้วยว่า พระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือ

รัฐบาลทุกประเทศทั่วโลก (ดาเนียล 4:17) เราจึงต้องอธิษฐานทูลของพระเจ้า ให้ทรงควบคุมสถานการณ์ของประเทศไว้ เพื่อรัฐบาลจะปกครองประเทศ ด้วยความบริสุทธิ์และยุติธรรม และเพื่อคริสเตียนทั้งหลายจะมีอิสระเสรีในการประกาศพระกิตติคุณต่อไป

3. คนทั้งปวงที่ยังไม่ได้รับความรอด (คู่อ้อ 3,4) พระเจ้าปรารถนาให้ทุกคนได้รับความรอด ทางหนึ่งที่จะช่วยให้คนเหล่านั้นได้รับความรอด คือการอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้น เพื่อคนเหล่านั้นจะถ่อมใจลง เปิดใจออกมารับฟังพระวาจาของพระเจ้าแล้วพบความจริง การเป็นพยานที่ได้ผลดีจริง ๆ จะต้องเชื่อฟังในฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้สอนให้มนุษย์ทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้า (ยอห์น 14:26) ทรงทำให้มนุษย์รู้ถึงความผิดบาป และความชอบธรรม (ดู ยอห์น 16:8)

ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้อย่างใหญ่หลวงเช่น ดร.จอห์น ชง ฟินด์เนย์ ดร.บิลลี เกรแฮมซึ่งได้นำคนจำนวนหมื่น ๆ มาเชื่อพระเยซูคริสต์ จากการเทศนาของท่านเหล่านั้น แต่ละท่านล้วนสละเวลาเป็นอันมาก อธิษฐานเผื่อคนที่ยังไม่ได้รับความรอด เรื่องจริงเล่าว่า สมัยที่ฟินด์เนย์ยังมีชีวิตอยู่ ทุกครั้งที่ท่านเทศนา จะมีคนร้องไห้ออกมาสารภาพผิด และต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพื่อนสนิทของฟินด์เนย์กล่าวว่า ทั้งนี้เป็นเพราะฟินด์เนย์อธิษฐานมาก บางครั้งเพื่อน ๆ ถึงกับเป็นห่วงว่าฟินด์เนย์อาจล้มป่วยเป็นไข้ร้ายแรงไปก็ได้เพราะเขาอธิษฐานมากเกินไป จนพักผ่อนไม่พอ

ถ้าผู้นำของคริสตจักรและคริสเตียนทุกคนร่วมใจกันอธิษฐานเผื่อผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอดจริง ๆ โดยเอ่ยชื่อเขาเป็นประจำอย่างไม่ย่อท้อ เชื่อว่าจะมีคนกลับปัจจุบันใจใหม่ มากกว่าที่เป็นอยู่ใน

ค. เหตุที่ต้องอธิษฐานต่อพระเยซูคริสต์เท่านั้น (5-7)

แม้การอธิษฐานจะเป็นเรื่องที่คริสเตียนพูดถึงบ่อย ๆ แต่ก็ยังมีคำสอนผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ บางคนสอนว่า พระเยซูคริสต์ทรงบริสุทธิ์เกินไป มนุษย์ไม่อาจอธิษฐานทูลขอต่อพระองค์ได้ จำเป็นต้องอธิษฐานผ่านบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นคนกลาง โดยเหตุนี้ เขาจึงตั้ง “พระ” หรือรูปเคารพต่าง ๆ ขึ้นให้มนุษย์อธิษฐานต่อรูปเคารพเหล่านั้น บางคนถึงกับตั้งตนเป็น “คนกลาง” ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ให้มนุษย์อธิษฐานสารภาพผิดต่อเขา แล้วเขาจะยกความผิดให้

บ้างสอนว่า พระเยซูซึ่งเป็นพระบุตร มีตำแหน่งต่ำกว่าพระบิดาเล็กน้อยฉะนั้นเราไม่จำเป็นต้องอธิษฐานต่อพระเยซู แต่ให้อธิษฐานต่อพระบิดา

เราจะไม่ถกเถียงถึงเรื่องเหล่านี้ ทำให้สับสนวุ่นวายกันเปล่า ๆ เหตุที่เราอธิษฐานต่อพระเยซูคริสต์ก็เพราะพระองค์ทรงเป็น “คนกลาง” ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ โดยสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ความผิดบาปของคนทั้งปวง และนำคนทั้งปวงกลับคืนมาสู่ความสามัคคีธรรมกับพระองค์” คนกลาง” อาจหมายถึง “คนติดต่อ” คือมนุษย์ติดต่อกับพระเจ้าโดย “คนติดต่อ” หนึ่ง “คนกลาง” และพระคริสตธรรม

คัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนด้วยว่า “คนกลาง” นี้มีเพียงคนเดียวคือองค์พระเยซูคริสต์ นอกจากนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์หลายข้อ ได้กล่าวถึงการอธิษฐานในนามของพระเยซูคริสต์ เช่น “ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น” (ยอห์น 14:13; ดู ยอห์น 15:16; 16:23) เป็นต้น โดยเหตุนี้ ทุกครั้งที่เราอธิษฐาน เราจึงอธิษฐานในพระนามของ พระเยซูคริสต์ และทูลขอต่อพระองค์โดยตรงโดยไม่ต้องผ่านผู้หนึ่งผู้ใด

ชีวิตการอธิษฐานของท่านเป็นอย่างไรบ้าง? ท่านจะเป็นผู้นำคริสเตียนที่ดีแต่เป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณจิตไม่ได้ จนกว่าท่านจะเรียนรู้บทเรียนแห่งการอธิษฐานก่อน มีวิธีเดียวเท่านั้นที่จะเรียนบทเรียนนี้ คืออธิษฐานเป็นประจำในชีวิตประจำวันของท่าน

ฐานะของสตรีในคริสตจักร

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 2:8-15

เมื่อกล่าวถึงฐานะของสตรีในสังคมแล้ว สมัยนี้ ดูเหมือนว่าสตรีกำลังจะก้าวหน้ามากกว่าผู้ชาย ยิ่งขึ้นทุกที เราจะเห็นได้ว่าในองค์กรและที่ทำงานเกือบทุกแห่งที่สตรีมีตำแหน่งสูง รายได้ดี มีผู้ชายออกสามศอกอยู่ได้บังคับบัญชามากมาย ในบางประเทศมีสตรีเป็นนายรัฐมนตรี งานที่ผู้ชายเคยทำและคิดว่าสตรีทำไม่ได้ บัดนี้ไม่เป็นความจริงเสียแล้ว สตรีบางคนมีความสามารถมาก จนผู้ชายต้องออกไปตาม ๆ กัน

เหตุการณ์เหล่านี้ก็เกิดขึ้นในคริสตจักรเช่นกัน มีสิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่งในปัจจุบันคือ ในคริสตจักรเกือบทุกแห่งท่านจะพบว่า ผู้ที่มาร่วมประชุมเป็นสตรีมากกว่าผู้ชาย และสตรีได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้นำของคริสตจักร ในด้านต่าง ๆ มากขึ้นตามลำดับ ผู้ที่เคร่งครัดในกฎบัญญัติของพระคริสตธรรมคัมภีร์ รู้สึกเคียดแค้นร้อนใจไม่น้อย ที่เห็นสตรีเป็นผู้นำคริสตจักร แทนที่จะเป็นผู้ชาย เหตุการณ์เช่นนี้ได้เกิดขึ้นในสมัยเปาโลหรือไม่เราไม่ทราบแน่ แต่เปาโลได้บอกให้ทิโมธีทราบถึงเรื่องเหล่านี้ เพื่อทิโมธีจะนำคริสตจักรได้ถูกต้อง เชื่อว่าบทเรียนบทนี้จะเป็นที่สนใจของท่านเป็นพิเศษ

ก. ฐานะของผู้ชาย (8)

ก่อนจะกล่าวถึงฐานะของสตรี เปาโลได้เอ่ยถึงฐานะของผู้ชายเล็กน้อยเกี่ยวกับการวางตนในคริสตจักร โปรดเข้าใจให้ดีว่า บทเรียนนี้กล่าวถึงการวางตนของคริสเตียนในที่ประชุมภายในโบสถ์สมัยนั้น ยังไม่มีตัวอาคารโบสถ์ดังที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้ การประชุมต่าง ๆ จัดขึ้นในบ้านของคริสเตียนเป็นส่วนใหญ่ ศิษยาภิบาลมิได้จบจากวิทยาลัยศาสนศาสตร์ หรือได้รับการศึกษาสูงเป็นพิเศษ แต่ทำงานโดยอาศัยสติปัญญา และฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในสภาพการณ์นั้นคริสตจักรก็เจริญก้าวหน้า มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ

มีเปาโลกล่าวว่าให้อธิษฐาน “ในที่ประชุม” ทุกแห่ง จึงหมายถึงที่ประชุมที่คริสเตียนทั้งชายและหญิงมาร่วมกัน เพื่อนมัสการพระเจ้า และศึกษาพระวจนะของพระองค์ สมัยนี้คริสเตียนส่วนมากประชุมกันในโบสถ์หรือห้องประกาศ

ในบทก่อน เราได้เรียนถึงความสำคัญของการอธิษฐาน บทเรียนนี้ได้เริ่มต้นด้วยการอธิษฐานในที่ประชุม หรือในโบสถ์ เปาโลสอนว่า เขาปรารถนาที่จะให้ผู้ชายเป็นผู้อธิษฐานในที่ประชุมทุกแห่ง

หรือเป็นผู้นำในการอธิษฐาน ในที่ประชุมทุกแห่ง ผู้ชายทั้งหลายจึงมีส่วนรับผิดชอบโดยตรงในการนำอธิษฐาน ในที่ประชุมและพระเจ้าก็พอพระทัยที่จะเห็นผู้ชาย รับผิดชอบต่อด้วยสุดใจสุดจิต สุดกำลัง อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะอธิษฐานหรือผู้ที่เราคิดจะเชิญให้อธิษฐาน ต้องเป็นคนที่มีความบริสุทธิ์เป็นคริสเตียนที่กลับใจใหม่แล้ว รับเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง เขายังต้องเป็นคนที่ประพฤติดี ไม่ใช่เป็นคนเจ้าโทโสหรือชอบโต้เถียงกัน เพราะผู้ที่นำในการอธิษฐานนั้น คุณเป็นผู้แทนของคริสเตียนทั้งหลาย ที่ออกปากทูลอธิษฐานเพื่อคริสเตียนทุกคน ผู้ที่อธิษฐานจึงควรมีใจและภูมิใจในเกียรติที่คุณได้รับ ฉะนั้น แม้แต่การเลือกคนนำอธิษฐาน ก็ขอให้เลือกด้วยความระมัดระวัง เพื่อการอธิษฐานนั้นจะนำพระพรมาสู่ผู้ร่วมประชุมทุกท่าน

ข. ฐานะของสตรีในที่ประชุม (9-12)

1. การแต่งตัว พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า สตรีที่มาร่วมประชุมควรจะ “แต่งตัวด้วยฝ้านุ่งห่มอย่างสุภาพ... ไม่ใช่ฉีกฉวมหรือประดับการด้วยเครื่องทอง และมุดดาหรือมีฝ้านุ่งห่มอย่างแพง”

หลายท่านอาจจะไม่ยินยอมเห็นด้วยกับข้อความที่อ้างมานี้ และมีปัญหาต่าง ๆ นา ๆ ว่า การแต่งตัวสวยงามด้วยเครื่องประดับต่าง ๆ เป็นความบาปหรือไม่? จะทำทรงผมต่าง ๆ ไม่ได้หรือไม่? สวมเสื้อฝ้ายราคาแพงหน่อยไม่ได้หรือไม่?...ใครจะคัดค้านต่อต้าน หรือโต้แย้งประการใดก็แล้วแต่ ข้อความที่อ้างไว้นั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงปล่อยให้เขียนขึ้น เราจะแย้งว่า ข้อพระธรรมนั้นล้ำสมัยแล้วก็เกินไปไม่ได้ เพราะพระคำของพระองค์เหมาะสมกับคนทุกยุคทุกสมัย ผู้ที่ปฏิบัติตามย่อมได้รับพระพรจากพระองค์

อย่างไรก็ตาม เราควรจะทำความเข้าใจกับข้อพระธรรมนี้ให้ดีขึ้น เพื่อจะช่วยคลี่คลายปัญหาข้อข้องใจได้บ้าง

ก) ข้อพระธรรมนี้ มิได้กล่าวว่า การตัดหน้าเขียนคิ้ว ทำทรงผมแบบต่าง ๆ และสวมเสื้อฝ้ายแบบล้ำยุค เป็นการบาปการกล่าวหาว่า คนที่แต่งตัวเช่นนั้น เป็นคนบาป จึงเป็นการประนามมากเกินไปซึ่งไม่ถูกต้องกับคำสอนเดิมในพระวจนะของพระเจ้า

ข) พระคัมภีร์สอนให้สตรี “แต่งตัวด้วยฝ้านุ่งห่มอย่างสุภาพ” ฝ้านุ่งห่มที่สุภาพไม่จำเป็นต้องเป็นเครื่องแต่งกายของปู่ ย่า ตา ยาย การแต่งกายเช่นนั้นจะกลับกลายเป็นคนล้ำสมัยเป็นที่หัวเราะเยาะของสังคมแทนที่จะเป็นเครื่องแต่งกายที่สุภาพ แต่เป็นเครื่องแต่งกายที่ถูกกาลเทศะแลดูงามตาของคนทั่วไป

การแต่งกายด้วยเสื้อฝ้ายดูฉลาดบาดตาหรือแบบแปลกแหวกแนว และการประดับกายด้วยของมีค่าต่าง ๆ ในเวลาไปโบสถ์ อาจจะทำให้ผลเสียบางประการมาสู่ที่ประชุมดังนี้

1. ทำให้พี่น้องในพระคริสต์บางคนสะดุดในความเชื่อ

2. ทำให้เกิดการแบ่งชั้นวรรณะขึ้น โดยไม่รู้ตัว

3. ทำให้คริสเตียน ไม่อาจเอาใจจดจ่อต่อการนมัสการพระเจ้า เพราะมัวแต่สนใจในเครื่องแต่งตัวของคนอื่น ๆ

4. การแต่งกายบางชนิด ไม่เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าเลย เป็นการ “ประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้” (โรม 12:2)

ก) สิ่งสำคัญที่คริสเตียน ทั้งหลายต้องทราบคือ การไปโบสถ์นั้น เราไปเพื่อนนมัสการพระเจ้า มิได้ไปประกวดการแต่งตัว จะเป็นการดียิ่งถ้าจะถามตัวเองขณะที่กำลังแต่งตัวไปโบสถ์ว่า พระเยซูพอพระทัยการแต่งกายของฉันไหม? การแต่งกายของฉันจะถวายเกียรติยศแก่พระองค์หรือไม่?

2. *เครื่องประดับที่ดีเลิศ* การแต่งตัวด้วยของมีค่าต่าง ๆ อาจทำให้ตนสวยขึ้น แต่เป็นความสวยเพียงชั่วคราวเปาโลแนะนำเครื่องประดับที่ดีที่สุด ที่จะทำให้สตรีทุกคนสวยงามตลอดไป ท่านกล่าวว่า “ให้ประดับกายด้วยกิจการอันดีซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่า เป็นคนชอบธรรม...ให้รู้จักละอายและหึงเสียม” นี่เป็นเครื่องแต่งกายราคาสูง แต่ทนทานและดีที่สุด ผู้ที่กษัตริย์ยกย่องสรรเสริญมากที่สุด มิใช่คนที่แต่งกายสวยที่สุด แต่เป็นผู้ที่ประกอบภารกิจมากที่สุด และประพฤติตนในทางที่ชอบธรรมที่สุด

3. *ตำแหน่งและหน้าที่* “ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขาหนึ่ง ๆ อยู่” (12) เปาโลได้สอนบทเรียนสามอย่างไว้ในข้อนี้

ก) “ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอน” หมายถึงการสอนในที่ประชุม ซึ่งโดยทั่วไปมีทั้งชายและหญิงรวมอยู่ด้วย ในสมัยนั้นไม่มีการเรียนรวีวารศึกษาดังที่เป็นอยู่ปัจจุบัน แต่มีการสอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ การสอนชนิดนี้ไม่แตกต่างกับการเทศนา เปาโลไม่อนุญาตให้ผู้หญิงเทศนาในที่ประชุม ซึ่งมีผู้ชายร่วมอยู่ด้วย

ข) ไม่อนุญาตให้ “ใช้อำนาจเหนือผู้ชาย” หลักสำคัญขององค์การทุกอย่างสอนว่า “องค์การที่ดีคือองค์การที่แบ่งแยกหน้าที่ให้แก่สมาชิกทุกคน ในองค์การนั้นได้ทั่วถึง และถูกต้องที่สุด” สตรีอาจมีหน้าที่สำคัญต่าง ๆ ในคริสตจักรและแท้จริงสตรีช่วยเหลืองานในคริสตจักรได้มาก ในคริสตจักรบางแห่งสตรีทำงานด้วยความร้อนรน และเข้มแข็งมากกว่าผู้ชาย กระนั้นก็ตาม ไม่ว่าสตรีจะร้อนรนเข้มแข็งในงานพระเจ้า และได้ตำแหน่งสูงเพียงใดในคริสตจักร ตำแหน่งของหล่อนจะต้องไม่เป็นการ “ใช้อำนาจเหนือผู้ชาย” ถ้าหล่อนมีอำนาจมากกว่าผู้ชาย และใช้อำนาจนั้นบริหารงานเหนือผู้ชาย เช่นเป็นผู้นำของผู้ชาย บังคับบัญชาผู้ชายหรือแม้กระทั่งควบคุมดูแลผู้ชาย ก็เป็นการไม่ถูกต้องกับคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์

ค) “ให้เขาหนึ่ง ๆ อยู่” “ให้ผู้หญิงหาความรู้ด้วยนั่งฟังและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง”

ค. เหตุที่ไม่ให้ผู้หญิงมีอำนาจเหนือผู้ชายหรือเป็นผู้นำในโบสถ์ (13-15)

1) เพราะพระเจ้าทรงสร้างอาดัมก่อนแล้วจึงทรงสร้างเอวา ถ้าจะพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง ผู้เกิดก่อนคือพี่จะต้องเป็นผู้นำของผู้เกิดทีหลังคือน้อง

2) เพราะโดยทั่วไปสตรีถูกหลอกลวงได้ง่ายกว่าผู้ชาย ดังตัวอย่างของอาดัมและเอวา

3) นอกจากนั้น พระคริสตธรรมตอนอื่น ๆ ยังสอนเกี่ยวกับตำแหน่งของสตรีและผู้ชาย เช่น “พระคริสต์เป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง” (1 โครินธ์ 11:13) “เพราะว่าสามีนั้นเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์เป็นศีรษะของคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:23) เป็นต้น

ถ้าจะถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องตำแหน่งหน้าที่ของสตรีในคริสตจักรแล้ว ก็จะมีเรื่องถกเถียงอีกมากมาย แต่จะขอสรุปสั้น ๆ ว่า โดยพระทัยดั้งเดิมของพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงต้องการให้ผู้ชายรับหน้าที่การเป็นผู้นำในงานคริสตจักร และสตรีมีหน้าที่ช่วยเหลือ แต่เมื่อผู้ชายไม่ยอมรับเกียรติที่พระเจ้าทรงมอบให้นี้ พระองค์ทรงจำต้องยินยอมให้สตรีรับหน้าที่นั้นแทน เพื่อผู้ชายจะได้รับความอับอายและเรายอมรับว่า พระเจ้าก็ทรงอวยพระพรแก่สตรีที่เป็นผู้นำ แต่จงอย่าลืมว่าตามน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้ผู้ชายรับหน้าที่การเป็นผู้นำในคริสตจักร สตรีรับหน้าที่ผู้นำไว้ จึงพึงรับไว้ด้วยความอ่อนน้อมเกรงกลัวและด้วยความถ่อมตัว ระลึกเสมอว่าแท้จริงนั้นตำแหน่งมิได้มีไว้สำหรับตน

ตำแหน่งผู้ปกครองและมัคทายก

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 3:1-16

ไม่ว่าในองค์กรใดหรือศูนย์กลางใด ผู้นำมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าขององค์กร และศูนย์กลางนั้นมาก บริษัท โรงเรียน หรือทีมกีฬาต่าง ๆ ที่ประสบความสำเร็จอย่างน่าชื่นชม มักจะมีผู้นำที่ดีคอยช่วยอยู่เบื้องหลัง พระเยซูคริสต์ทรงตระหนักถึงความสำคัญ ในเรื่องนี้ จึงทรงฝึกฝนอัครสาวกสิบสองท่านเพื่อจะเป็นผู้นำของคริสเตียน

คริสตจักรในสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ มีตำแหน่งผู้นำสำคัญสองตำแหน่งด้วยกัน คือ ตำแหน่งผู้ปกครองและมัคทายก ทั้งนี้ได้รวมถึงพวกอัครสาวกและศาสนาจารย์ทั้งหลาย ที่ไม่ได้ทำงานประจำในคริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่งโดยเฉพาะ

ก. ตำแหน่งผู้ปกครองหรือเจ้าอธิการ (1-7)

ตำแหน่งผู้ปกครอง มีมาตั้งสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิม เช่นในสมัยโมเสส พระเจ้าทรงใช้โมเสสแต่งตั้งผู้อาวุโส 70 ท่าน ซึ่งเรียกว่าพวกผู้เฒ่าผู้แก่ ให้เป็นที่ปรึกษาและช่วยเหลือในการปกครอง ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ท่านจะพบว่าพวกผู้เฒ่าผู้แก่เหล่านี้ ทำงานอย่างใกล้ชิดกับเหล่าปุโรหิต ในการปกครองชาวยิว ฉะนั้นพวกผู้ปกครองจึงเป็นผู้ที่มีตำแหน่งสำคัญและมีอิทธิพลมาก

ผู้ปกครองหรือเจ้าอธิการ ที่เปาโลกล่าวถึงนั้น มิได้หมายถึงผู้เฒ่าผู้แก่เหล่านั้น แต่เป็นตำแหน่งผู้นำสำคัญในคริสตจักร ที่เปาโลและบารนาบัสได้แต่งตั้งขึ้น (ดูกิจการ 14:32) กล่าวคือเมื่อเปาโลและบารนาบัสออกไปประกาศพระกิตติคุณในสถานที่ต่าง ๆ ทั่วแวนแคว้นเอเชียมีคนจำนวนมากได้กลับใจใหม่ รับเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ท่านทั้งสองไม่อาจจะอยู่ในที่แห่งเดียวกันได้นานเกินไป แต่การจากไปโดยไม่มีใครรับผิดชอบคริสเตียนในแต่ละท้องถิ่นเลยนั้น ก็เป็นอันตรายยิ่งต่อความเชื่อของคริสเตียน ฉะนั้นก่อนท่านทั้งสองจะละจากสถานที่แห่งหนึ่งไปท่านจึงใช้เวลาพอสมควร อบรมคริสเตียนทั้งหลายให้เจริญก้าวหน้าขึ้นในความเชื่อและตั้งผู้อาวุโสคนหนึ่ง ซึ่งมีความเชื่อและตั้งผู้อาวุโสคนหนึ่ง ซึ่งมีความเชื่อที่แข็งแกร่ง มีคุณสมบัติเหมาะสม ให้เป็นผู้นำในคริสตจักรกลุ่มนั้นแทนท่าน ผู้นำชนิดนี้เรียกว่า “ผู้ปกครอง” หรือ “เจ้าอธิการ” มีหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของคริสเตียน และเป็นผู้เทศนาสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งไม่ผิดแผนกับหน้าที่ศิษยาภิบาลในสมัยนี้ ต่างกันอยู่ที่ว่าผู้ปกครองเหล่านั้นไม่ได้รับสินจ้างรางวัลจากคริสตจักรเลย

คริสตจักรหลายแห่งในปัจจุบันไม่ได้เลือกตำแหน่งผู้ปกครอง โดยถือว่าศิษยาภิบาลได้ทำหน้าที่ของผู้ปกครองครบถ้วนแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีผู้ปกครองอีกขณะที่เปาโลเขียนจดหมายให้ทิโมธี คริสตจักรทั้งหลายยังไม่มีศิษยาภิบาล ดังเช่นสมัยนี้ ผู้ปกครองทั้งหลายจึงมีหน้าที่รับผิดชอบที่สำคัญมาก เปาโลเขียนจดหมายแนะนำให้ทิโมธีรู้จักเลือกผู้ปกครองที่ดี ขณะเดียวกันก็เป็นการสอนผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาลทั้งหลาย ให้รู้จักประพฤตินในทางที่ถูกต้อง คำสอนเหล่านี้ก็เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับคริสเตียนทุกคน เพื่อจะเป็นแนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวันประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเพื่อจะช่วยให้รู้จักเลือกผู้ปกครอง ศิษยาภิบาล หรือตำแหน่งอื่น ๆ ในคริสตจักรได้ถูกต้อง

คุณสมบัติของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองที่ดี จะต้องมามีคุณสมบัติต่อไปนี้

1. “ต้องเป็นคนที่ไม่มีความผิดใจ” (ข้อ 2) หมายถึงเป็นผู้ที่มีความประพฤติดีไม่มีข้อเสีย ใด ๆ ซึ่งเป็นที่ติฉินนินทาของผู้อื่น ทั้งนี้มีได้หมายความว่า เขาไม่เคยทำผิดประการใดเลย ไม่มีมนุษยชาติใดครอบงำเช่นนั้น แต่หมายถึงการประพฤติโดยทั่ว ๆ ไปของเขา มิได้เป็นที่ติเตียนของผู้ใด

2. “เป็นสามีของหญิงคนเดียว” (ข้อ 2) ผู้ที่มีภรรยามากกว่าคนหนึ่งขึ้นไป ไม่ควรเลือกให้เป็นผู้ปกครอง ไม่ว่าในกรณีใดทั้งสิ้น ยกเว้นแต่ภรรยาเดิมได้ เสียชีวิตไปแล้ว ตนจึงแต่งงานใหม่ ซึ่งเป็นการแต่งงานที่ถูกต้องตามพระบัญชาของพระเจ้า (ดู โรม 7:2,3)

3. “เป็นคนที่รู้จักประมาณตน” (ข้อ 2) ทั้งในการกินดื่มในการพูดจาปราศรัย ในการสนุกสนาน คือเป็นผู้ที่มีไม่ปล่อยตัวเกินไปในการทุกอย่าง ผู้ที่พูดมากเกินไป แต่งกายผิดแปลกแหวกแนวเกินไป ก็ได้ชื่อว่าเป็นคนที่รู้จักประมาณตนทั้งนั้น

4. “มีสติสัมปชัญญะ” (ข้อ 2) รู้จักควบคุมจิตใจและอารมณ์ของตนให้คิดในยามที่ต้องใช้การตัดสินใจอย่างเด็ดขาดเขารู้จักตัดสินใจในทางที่ถูกต้อง ในยามประสบเหตุฉุกเฉิน เขาควบคุมตัวเองไว้ให้อยู่ในอาการสงบ ทำให้คนอื่นพลอยสงบใจได้ด้วย คนเช่นนี้เป็นคนที่มีความเชื่อในพระเจ้า เชื่อฟังพระองค์ในเหตุการณ์ทุกอย่าง

5. “เป็นคนมีกิริยาเรียบร้อย” (ข้อ 3) ไม่ว่าจะเป็นการยืน การนั่ง การเดิน เขากระทำด้วยการระมัดระวัง มีคนกล่าวว่า ลักษณะการยืน การนั่ง การเดินของคนนั้น อาจบอกให้คนอื่นทราบว่าเขาคือคนชนิดใด

6. “มีอัครสาวกต้อนรับแขกดี” (ข้อ 4) หมายถึง เป็นผู้ที่มีมิตรกับคนอื่นได้ง่ายเป็นคนถ่อมตัว ขอมักทักทายปราศรัยกับคนทุกชั้น ผู้ที่ยกตนข่มท่านหรือวางตัวเป็นคนสำคัญเหนือคนทั้งหลาย จนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เลย จึงไม่เหมาะสมที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ปกครอง

7. “เหมาะที่จะเป็นครู” (ข้อ 3) หน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้ปกครอง คือการสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า เมื่ออัครสาวกจากพวกเขาไปแล้ว พวกผู้ปกครองต้องรับผิดชอบในการเทศนาสั่งสอน ทั้งนี้หมายความว่า ผู้ปกครองเองต้องเข้าใจพระคำของพระเจ้า อ่านและศึกษาพระวจนะของพระองค์มากกว่าคริสเตียนสามัญคริสตจักรปัจจุบันที่มีผู้ปกครอง ผู้ปกครองก็เทศนาแทนศิษยาภิบาลเช่นกัน ในโอกาสที่ศิษยาภิบาลไม่อยู่

8. “*ไม่เป็นนักเลงสุรา*” (ข้อ 2) หรือ*ไม่ดื่มสุรามึนเมา* บางคนบอกว่า “พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้ห้ามว่า อย่าดื่มสุรา เพียงแต่สอนว่า อย่าเมาเหล้า (เอเฟซัส 5:18) ฉะนั้นคริสเตียนจึงดื่มเหล้าได้หากเราดื่มไม่ถึงกับเมา” แต่คงไม่มีใครปฏิเสธว่า การดื่มเหล้านั้น ไม่เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า เราไม่อาจดื่มด้วยใจชอบพระคุณ ช้ำยังทำให้คริสเตียนหลายคนต้องสลดด้วย คริสเตียนสามัญยังต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการดื่มการกินมากเช่นนี้ ผู้นำจึงควรระมัดระวังมากกว่านั้น เป็นร้อยเท่า

9. “*ไม่เป็นนักเลงหัวไม้*” แต่เป็นคนสุภาพ (ข้อ 3) คำว่า “สุภาพ” ในที่นี้หมายถึงความสุภาพทางวาจา ทางกายทางใจ ทางความประพฤติ ทางการแต่งกาย และในทางทุกด้านที่สุภาพบุรุษทุกคนควรจะมี

10. “*ไม่เป็นคนชอบวิวาท*” (ข้อ 3)

11. “*ไม่เป็นคนโลภเงิน*” (ข้อ 3)

หรือเห็นแก่เงิน ผู้ที่ทำงานรับใช้พระเจ้าในคริสตจักร อาจได้รับบำเหน็จและการช่วยเหลือทางการเงินทอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ในตำแหน่งศิษยาภิบาล และผู้ประกาศพระกิตติคุณ ควรจะได้รับการเกื้อกูลอุดหนุนอย่างดีที่สุด จากคริสตจักรอย่างไรก็ตามผู้รับใช้ของพระเจ้าเหล่านั้นจะต้องทำการของพระเจ้าโดยไม่เห็นแก่เงินแต่เห็นแก่พระเจ้าและเห็นแก่ดวงวิญญาณทั้งหลาย

12. “*ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี*” (ข้อ 4) นี่เป็นคุณสมบัติที่สำคัญมาก “เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้?”

13. “*นอกจากนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอก*” (ข้อ 7)

14. “*อย่าให้สมาชิกใหม่ ๆ (คนกลับใจใหม่ ๆ) เป็นผู้ปกครอง*” (ข้อ 6) เพราะเขามีความเชื่อที่ยังไม่แข็งแรงพอประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเกรงว่า เขาจะเกิดอวดตัวหยิ่งยะโสแล้วกลับกลายเป็นเครื่องมือของมาร นำเรื่องวุ่นวายมาสู่คริสตจักร

ก่อนที่จะมีการเลือกผู้นำในคริสตจักร จะเป็นศิษยาภิบาลที่ดี ผู้ประกาศพระกิตติคุณที่ดี เจ้าหน้าที่เยาวชนที่ดี ท่านควรพิจารณาถึงคุณสมบัติเหล่านี้และยึดคำสอนนี้เป็นหลักในการพิจารณาแต่งตั้งผู้นำ

ตำแหน่งมัคนายก (8-16)

มัคนายกมีหน้าที่ต่างกับผู้ปกครองเล็กน้อย คือผู้ปกครองทำหน้าที่เหมือนศิษยาภิบาล รับผิดชอบในการสั่งสอนเทศนา ดูแลความเจริญก้าวหน้าทางฝ่ายวิญญาณจิตของสมาชิกคริสตจักร และเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการประชุมนมัสการ ส่วนมัคนายกรับหน้าที่ ฝ่ายธุรกิจของคริสตจักรเป็นส่วนใหญ่ เช่นการเงินการจัดสถานที่ ควบคุมดูแลทรัพย์สินของคริสตจักร ติดต่อธุรกิจต่าง ๆ กับคนภายนอก เป็นต้น (คู่มือการ 6:1-6)

คริสตจักรต่าง ๆ เกือบทุกแห่ง ได้เลือกมัคนายกเป็นผู้ช่วยเหลือศิษยาภิบาลในด้านบริหารงานของคริสตจักร “ผู้ที่กระทำการในหน้าที่มัคนายกได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา” (13) คุณสมบัติของมัคนายก ก็คล้ายกับคุณสมบัติของผู้ปกครองของท่าน ได้พิจารณาคุณอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ผู้ที่จะเป็นมัคนายกของคริสตจักรหรือผู้ที่กำลังเป็นอยู่ควรสนใจคำสอนเหล่านี้เป็นพิเศษ

คริสตจักรปัจจุบันในเมืองไทยต้องการศิษยาภิบาลที่ดี ต้องการผู้ปกครองมัคนายก และผู้นำทุกแผนที่ดี เหตุที่เรื่องวุ่นวายต่าง ๆ ได้เกิดขึ้น คริสเตียนทั้งหลายพากันต่อว่าต่อขานผู้นำต่าง ๆ นานา ก็เพราะความบกพร่อง ในการเลือกและแต่งตั้งผู้นำของคริสตจักร คริสตสมาชิกจะไปโทษผู้นำอย่างเดียว จึงไม่ถูกนัก ควรจะโทษผู้ที่เลือกผู้นำ คือคริสตสมาชิกทุกคนมากกว่า ที่มีได้กระทำหน้าที่ในการเลือกของตนให้ถูกต้อง

ผู้ที่เป็นผู้นำอยู่แล้ว ก็พึงตระหนักถึงหน้าที่สำคัญยิ่งของตน ที่มีส่วนรับผิดชอบโดยตรง ไม่เพียงแต่คริสตจักร แต่ต่อพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นศิระะ หรือผู้นำของคริสตจักรทั้งหลาย (เอเฟซัส 5:23)

ปัญหาผู้ละทิ้งความเชื่อเดิม

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 4:1-10

มนุษย์กำลังเข้าสู่ยุคแห่งการพัฒนา และการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงสิ่งต่าง ๆ ที่ครั้งหนึ่งมนุษย์พากันอัศจรรย์ใจต่อประสิทธิภาพอันสูงส่งของมัน บัดนี้ได้กลายเป็นของธรรมดาไปสิ้น เช่น รถยนต์ เครื่องบิน ไอโฟน วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ เครื่องคิดเลขไฟฟ้า เป็นต้น นักประดิษฐ์ นักวิทยาศาสตร์ นักการค้าทั้งหลาย ต่างก็พยายามคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ เพื่อให้ถูกกับรสนิยมและความต้องการของคนสมัยใหม่ หากท่านมองดูรอบ ๆ กายท่าน พิจารณาเครื่องใช้ไม้สอย เครื่องแต่งกาย ยานพาหนะ ที่อยู่อาศัย ท่านจะเข้าใจยิ่งขึ้นว่า สังคมมนุษย์สมัยนี้ได้เปลี่ยนแปลงขึ้นมากเพียงใด ขณะที่โลกกำลังเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงนั้น ได้เกิดปัญหาสำคัญข้อหนึ่งในคริสตจักร คือคริสเตียนจำนวนมาก กำลังจะเปลี่ยนความเชื่อเดิม ซึ่งถือว่าเก่าแก่ล้ำสมัย ให้เป็นความเชื่อใหม่ การกระทำเช่นนี้ ถูกต้องหรือไม่ เราควรจะแก้ไขประการใดท่านจะได้ศึกษาในบทเรียนวันนี้

ก. คำเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1-5)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเตือนคริสเตียนทั้งหลาย โดยผ่านทางเปาโลว่า “ภายหลัง” จะมีบางคนทิ้งความเชื่อเสียความเชื่อนี้หมายถึงคำสั่งสอนทุกอย่าง ที่บันทึกอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ จะมีคริสเตียนบางคน ไม่ยอมเชื่อความจริงหลายอย่าง ที่พระเยซูคริสต์และสาวกของพระองค์ได้สอนไว้ โดยอธิบายว่า เป็นสิ่งที่เหลือเชื่อและเป็นไปไม่ได้ ทั้งยังไม่เหมาะสมกับความคิดของคนสมัยนี้ด้วยจึงได้ละทิ้งความเชื่อเดิมที่อยู่ในพระวาจาของพระเจ้าเสีย แล้วตั้งความเชื่อขึ้นใหม่ตามหลักวิทยาการในสมัยปัจจุบัน เช่นมีคริสเตียนกลุ่มหนึ่ง เชื่อว่าเราไม่จำเป็นต้องสอนเรื่องความผิดความบาป เรื่องสวรรค์ นรก เรื่องการพิพากษาของพระเยซูคริสต์ และเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านี้ล้ำสมัยแล้ว แทนที่จะประกาศพระกิตติคุณ สอนพระวาจาของพระเจ้า พวกเขาสอนแต่หลักวิชาให้มนุษย์ทำดีและช่วยกันพัฒนาสังคม โดยเพิ่มพูนองค์การสงเคราะห์ต่าง ๆ ให้มีมากขึ้น คนทั้งหลายจึงมิได้ยื่นพระกิตติคุณและมีได้รู้จักพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง แม้จะได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน ก็มีได้มีชีวิตที่เป็นแบบอย่างแก่คริสเตียน

มีคนอีกบางพวกที่พยายามสอนพระวาจาของพระเจ้า แต่ทว่าสอนในทางที่ผิดคือสอนผิดจากความหมายที่แท้จริง ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่นสอนว่า พระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นพระเจ้า การ

อัศจรรย์ต่าง ๆ นั้นแท้จริงเป็นภาพพจน์ หรือเรื่องเปรียบเทียบ คริสเตียนต้องรับศีลล้างบาปโดยจุ่มสามครั้ง เรารอดได้โดยพิธีการบางอย่าง เป็นต้น คริสเตียนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ละทิ้งความเชื่อเดิมเสีย กลับไปยึดถือความเชื่อแปลก ๆ เหล่านี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสไว้อย่างแจ่มแจ้งว่า ความเชื่อเหล่านี้เป็นความเชื่อของ “วิญญาณที่ล่องลอย” เป็น “คำสอนของพวกปีศาจ” เป็น “อาการหน้าซื่อใจคดของคนที่ถูกปลกด” ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ไร เราจะไปเชื่อคำสอนต่าง ๆ ที่ไม่ถูกต้องได้อย่างไร พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเอ่ยถึงคำสอนที่ผิดสอนประการไว้เป็นพิเศษคือ

1. “เขาก็ห้ามไม่ให้ทำการสมรส” (ข้อ 3) มีคนพวกหนึ่งสอนว่า ผู้ที่ไม่แต่งงาน จะเป็นผู้ที่บริสุทธิ์กว่าผู้ที่แต่งงานและเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้ามากกว่าปุถุชนธรรมดา พวกเขาได้สร้างสำนักขึ้นเพื่อให้เป็นถิ่นพำนักของผู้ที่หลงเชื่อในคำสอนนั้น แล้วได้ตั้งระเบียบวินัยต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด เพื่อบังคับมิให้คนเหล่านั้นมีโอกาสจะแต่งงานต่อไป

พระเจ้านิได้ทรงห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้แต่งงาน แต่ทรงหนุนใจให้ชายหญิงแต่งงานกันถูกต้องตามกฎหมาย (ดูปฐมกาล 2:18,24, มัทธีว 19:5, มาระโก 10:7) ฉะนั้นการห้ามผู้ใดผู้หนึ่งไม่ให้แต่งงาน จึงเป็นการผิดต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า และเป็นคำสอนที่ผิดถนัด อย่างไรก็ตาม การเตือนห้ามของผู้หวังดี ซึ่งถูกต้องตามพระวาระของพระเจ้า ก็เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ถูกเตือน เช่นคำเตือนไม่ให้แต่งงานกับผู้ที่ยังมีได้กลับใจบังเกิดใหม่ คำเตือนเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดีของฝ่ายตรงกันข้าม เป็นต้น อาจารย์เปาโล ก็เคยหนุนใจให้คริสเตียนครองตัวเป็นโสด เพื่อที่จะมีเวลารับใช้พระเจ้ามากยิ่งขึ้น (ดู 1 โครินธ์ 7:25-28) แต่ท่านก็บอกไว้ว่า หากการครองโสดนั้นกลับทำให้ท่านมีใจฟุ้งซ่านในกามราคะ ก็สมรสกันดีกว่า (1 โครินธ์ 7:8-9) ทั้งนี้โปรดเข้าใจให้ดีด้วยว่า อาจารย์เปาโลไม่เคยสอนว่า การครองตนเป็นโสดจะเป็นที่ให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณจิต ของคริสเตียนบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น หรือเป็นที่ชอบพอพระทัยของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

2. การห้ามรับประทานอาหารบางชนิด (ข้อ 3) นี้เป็นคำสอนของคริสเตียนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งในปัจจุบัน พวกเขาเคร่งครัดในเรื่องนี้มาก สอนว่าหากรับประทานอาหารต้องห้ามบางอย่าง เช่นเนื้อหุนปลาไม่มีเกล็ด กระต่าย เป็นต้นจะเป็นบาปหนา คำสอนเหล่านี้แท้จริงมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิม พระเจ้าทรงออกกฎให้ชาติอิสราเอลรับประทานอาหารบางอย่าง ดังที่ระบุไว้ในเลวีนิติบทที่สิบเอ็ด พระเจ้าทรงตั้งกฎนี้สำหรับชาวอิสราเอล และสำหรับคนในสมัยที่ยังอยู่ใต้พระบัญญัติ สมัยนี้เป็นสมัยแห่งพระคุณ พระเยซูคริสต์และเหล่าสาวกไม่เคยห้ามรับประทานอาหารเหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังได้ตรัสในข้อต่อไปด้วยว่า “ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ก็เป็นของดี และถ้าแม้เรา

รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่มีใครห้ามได้สักสิ่งหนึ่งเลย เพราะว่าสิ่งเหล่านั้น ก็เป็นสิทธิวัตถุได้ โดยพระคำของพระเจ้า และคำอธิษฐาน”

เปาโลได้สอนในพระธรรมโค린ธ์เกี่ยวกับเรื่องรับประทานอาหารที่ต้องห้ามว่า การจะอดหรือไม่รับประทานอาหารบางอย่างนั้น ไม่ทำให้ผู้ใดดีขึ้นหรือลดลงแต่คริสเตียนทุกคนก็ควรระวังไว้ อย่าใช้ เสรีภาพนั้น เป็นเหตุทำให้คนอื่นหลงผิดเช่นรับประทานอาหารที่เป็นโทษต่อร่างกาย อันเป็นทางที่ทำลายพระวิหารของพระเจ้าหรือรับประทานอาหารที่แม้แต่สังคัมก็รังเกียจ หรือรับประทานอาหารที่ทำให้พี่น้องในพระคริสต์สะดุ้งในความเชื่อ (ดู 1 โครินธ์ 8:8-13)

ข. คำแนะนำสำหรับปัญหาผู้ละทิ้งความเชื่อเดิม (6-10)

ทั้ง ๆ ที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนไว้อย่างชัดเจน ถึงทางที่คริสเตียนทั้งหลายควรปฏิบัติ และความเชื่อที่เราควรยึดถือแต่ก็มีคริสเตียนหลายคนหลงผิดจนได้ จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะใคร่ครวญดูถึงสาเหตุนี้

เหตุที่คริสเตียนมากมาย ได้ละทิ้งความเชื่อเดิมอาจเป็นเพราะ

1. อิทธิพลของโลกแห่งการทดลองในยุคปัจจุบัน
2. ความขอดเยียมในการประกาศสั่งสอนของผู้ที่มีความเชื่อผิด เหตุผลนี้มีความจริงอยู่มาก ผู้ที่มีความเชื่อไม่ถูกต้องได้ลงทุนมากมาย เพื่อโฆษณาสั่งสอนให้คริสเตียนหลงผิด ซึ่งในขณะที่เดียวกับคริสเตียนที่มีความเชื่อมั่นทั้งหลาย พวกมันก็ยุ่งเหยิงไม่ยอมลงทุนลงแรงอย่างเต็มที่ เพื่อดำรงไว้ซึ่งความเชื่อที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ นับเป็นเรื่องที่น่าละอายมากไซ้ไหม
3. ความอ่อนแอในด้านการอบรมสั่งสอนของคริสตจักร นี่เป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่คริสเตียนเป็นจำนวนมากละทิ้งความเชื่อเดิมเสีย เนื่องจากคริสเตียนมิได้รับการบำรุงเลี้ยงที่ดี โดยอาหารฝ่ายวิญญาณจิตมีความรู้ในพระวาระของพระเจ้าน้อย หลายคนมาเป็นคริสเตียนทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ความหมายที่แท้จริงของคริสเตียนเสียด้วยซ้ำ เมื่อมีการทดลอง มีคำสอนที่ผิด ๆ และสิ่งล่อใจบางอย่างเกิดขึ้น ก็ละทิ้งความเชื่อเดิมทันที

ค. การป้องกัน (6-8)

มีคนกล่าวว่า การจะชักจูงผู้ที่ละทิ้งความเชื่อเดิมให้กลับมาเชื่อในทางที่ถูกต้องเป็นงานที่ยากกว่าการชักจูงผู้ที่ยังไม่รู้จักพระเยซูคริสต์มาก่อนเลย มาเชื่อฟังพระองค์ คำกล่าวนี้เป็นความจริง ฉะนั้นคริสเตียนทุกคน จึงควรหาทางป้องกันไว้เป็นการตัดไฟต้นลงเพื่อจะไม่ได้พบความยากลำบากภายหลัง เปาโลได้ให้คำแนะนำแก่ทิโมธีไว้บางประการดังนี้

1. อบรมสั่งสอน คริสเตียนให้ดี (ข้อ 6) จงสอนความเชื่อทุกอย่างที่คริสเตียนควรทราบ การเทศนาอาทิตย์ละครั้งหรือการฟังเทศนาอาทิตย์ละครั้ง ย่อมไม่เป็นการเพียงพออย่างน้อยที่สุดทุกคริสตจักรจะต้องมีการสอนวีวศึกษา เพื่อให้มีโอกาสศึกษาพระธรรมของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นคริสเตียนทุกคนจะต้องเอาใจใส่ต่อการอ่าน และการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเป็นส่วนตัวเสมอ

2. คริสเตียนทุกคนจะต้องประพฤติตามสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มาจากพระวจนะของพระเจ้า (8) การมีความรู้ดีเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า แต่มิได้นำไปปฏิบัติเลย ย่อมไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ใด ถ้าท่านต้องการเป็นคริสเตียนที่แข็งแรง ท่านต้อง “ฝึกฝนตัวไปในทางธรรม” คือปฏิบัติตามสิ่งที่ท่านได้เรียนมาจากสิ่งที่ง่ายไปสู่สิ่งที่ยาก ชีวิตคริสเตียนของท่านจึงจะเจริญได้ที่ละเล็กทีละน้อย จนท่านมีความเชื่อที่แข็งแรง ไม่มีใครอยากเปลี่ยนวิถีทางแห่งความเชื่อของท่านอีกได้

ยุคนี้ เป็นยุคที่เต็มไปด้วยคำสอนที่แปลก ๆ และผิด ๆ จนหมั่นศึกษาพระธรรมของพระเจ้าให้ดี และปฏิบัติในทางที่ถูกต้อง เพื่อท่านจะไม่หลงผิดไปกับคำสอนของวิญญาณที่ล่อลวง

ผู้นำหนุ่ม

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 4:11-16

คำกล่าวที่ว่า “เยาวชนคือความหวังของชาติ เป็นกำลังสำคัญของคริสตจักร” คงจะไม่ผิดเพราะเยาวชนมีกำลังกาย ไหวพริบ ความว่องไว และคุณสมบัติพิเศษอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งคนในวัยอื่นไม่มีในงานประชุมสังสรรค์ครั้งหนึ่ง ศาสนาจารย์ประจำคริสตจักร ต้องการจะให้จัดเก้าอี้เป็นวงกลมที่กลางสนาม จึงขอแรงเยาวชนให้ช่วยในเรื่องนี้ เยาวชนรับปากด้วยความยินดี ภายในไม่กี่นาที เยาวชนหลายคน ก็ช่วยกันขนเก้าอี้จากห้องชั้นบนของอาคารโบสถ์ ไปไว้ที่สนามหญ้าอย่างเรียบร้อย หลังจากประชุมแล้วศาสนาจารย์ยังอยู่กับการสนทนากับคริสตสมาชิกบางคน ลืมขอให้เยาวชนขนเก้าอี้ไปเก็บไว้ที่เดิม เมื่อเสร็จจากการพูดคุยสนทนา คิดจะขอความร่วมมือจากเยาวชนช่วยขนเก้าอี้อีกครั้ง แต่เมื่อเลื้อบไปยังสนามเห็นเยาวชนคนหนึ่ง กำลังขนเก้าอี้ตัวสุดท้ายขึ้นไปบนตึก ยังความอัศจรรย์ใจแก่ศาสนาจารย์มาก จึงได้พูดคุยกับเยาวชนทั้งหลายในโอกาสครั้งหนึ่งว่า เยาวชนเป็นกำลังสำคัญยิ่งของคริสตจักร ตัวอย่างง่าย ๆ คุณได้จากการยกเก้าอี้จากห้องชั้นบนไปยังสนามหญ้า ถ้าจะขอร้องให้สมาชิกผู้มีอายุมากสักหน่อย หรือเด็กให้ช่วยทำงานนี้ ไม่ทราบว่าคุณเขาจะต้องใช้เวลาานเท่าใด และกลัวว่าจะขอความร่วมมือได้ยากเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อเยาวชนร่วมมือกัน ภายในไม่กี่นาที ทุกอย่างก็เรียบร้อย”

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็มีตัวอย่างมากมาย ที่ทำให้เราเห็นความสำคัญของเยาวชนต่อคริสตจักร มีชายหนุ่มหลายคนที่พระเจ้าทรงใช้ให้ทำการใหญ่ เช่น โยชูวา และคาเลบ ที่ไปสอดแนมในดินแดนคานาอัน ดาวิดที่ได้ฆ่ายักษ์ โยเซฟซึ่งได้เป็นเอกอัครมหาเสนาบดีอียิปต์ มาระโกผู้ติดตามบารนาบา ไปประกาศพระกิตติคุณทั่วแคว้นแคว้นเอเชีย และทิโมธีบุตรฝ่ายวิญญาณจิตของเปาโล ผู้ที่อายุน้อยกว่าเปาโลถึงสามสิบปี

เปาโล ทราบถึงความสำคัญของเยาวชนที่ดีต่อคริสตจักร อยากจะให้เยาวชนทั้งหลายมีบทบาทสำคัญยิ่งในสังคมและในคริสตจักร จึงได้เขียนคำแนะนำที่มีค่าบางประการไว้ เพื่อเยาวชนทั้งหลายจะได้ปฏิบัติตนให้สมดังที่สังคมและคริสตจักรมุ่งหวัง

ก. อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่มแน่นของท่าน (ข้อ 12)

แม้เยาวชนกำลังอยู่ในวัยที่แข็งแรงปราดเปรียว มีความคิดเฉียบแหลมช่วยเหลืองานและมีหน้าที่สำคัญต่าง ๆ มากมาย แต่บ่อยครั้งเช่นกันที่ผู้อาวุโส บางท่านหมิ่นประมาทในตัวเขา เพราะคิดว่า

เขามีประสบการณ์น้อย ขาดความขี้คิด ไม่มีสติสัมปชัญญะเหมือนผู้อาวุโสทั้งหลาย มีเรื่องที่น่าขบขัน เรื่องหนึ่ง เล่าว่าดั่งนี้ศาสตราจารย์หนุ่มคนหนึ่ง ได้รับเชิญให้ไปแสดงปาฐกถาที่สมาคม วาย เอ็ม ซี เอ ในรัฐหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ศาสตราจารย์หนุ่มได้นำผู้ช่วยของเขาไปด้วย ผู้ช่วยของเขามีอายุแก่กว่าเขามาก เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง ผู้ที่มารับนึกว่าผู้ที่มีอายุมากกว่าคงเป็นศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญที่สมาคม ได้เชิญมา จึงต้อนรับเขาอย่างดีที่สุด ส่วนศาสตราจารย์ที่แท้นั้นได้รับการทักทายเป็นพิธี จนผู้ช่วยรู้สึกตะขิดตะขวงใจ รีบบอกผู้ที่มารับตรงไปตรงมาว่า “ขอโทษครับ คนนั้นเป็นศาสตราจารย์ ไม่ใช่ผม” ทำให้คนเหล่านั้นหน้าแดงด้วยความอับอาย

โดยทั่วไปแล้ว การที่คนหนุ่มเป็นที่หมิ่นประมาทของคนอื่น เป็นเพราะเขาได้ทำตนเช่นนั้น หากเขารู้จักใช้ชีวิตอันประเสริฐในวัยหนุ่มสาว ให้เป็นประโยชน์ก็จะเป็นที่เคารพนับถือของทุกคน แต่เขาวนจำนวนไม่น้อย ยอมให้ความรุ่มร้อนแห่งวัยกึกคะนอง เผลอพลาดทำลายตนเองเสีย ชื่อ “วัยรุ่น” น่าจะเป็นชื่อที่เพราะหูของสังคม แต่เหตุเลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากน้ำมือของวัยรุ่น ทำให้สังคมต้องสะอิดสะเอียน แม้แต่ชื่อที่ไพเราะนั้น เปาโลเตือนเป็นประการแรกว่า “อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่มแน่นของท่าน” ไม่ว่าในทางสติปัญญา ความคิด ความรอบคอบ ความบริสุทธิ์ ความสามารถความอดทน ความขยันและการประพฤติทุกอย่าง จงปฏิบัติตนตนให้สมกับที่ท่านเป็นคนหนุ่ม (ในที่นี้รวมถึงคนวัยสาวด้วย)

ข. จงเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวง (12)

ไม่เพียงแต่เยาวชนจะต้องระมัดระวังในกิจทุกอย่าง เพื่อจะได้ไม่เป็นที่หมิ่นประมาทของคนทั่วไปแล้ว ยังต้องเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงด้วย ท่านอาจจะไม่ได้เป็นที่หมิ่นประมาทของผู้ใดมาก่อน จงขอบพระคุณพระเจ้า หากเป็นเช่นนั้นแต่อย่าพอใจเพียงเท่านั้น จงถามตัวเองดูว่า ตนเป็นแบบอย่างที่ดีของคนทั้งปวงในด้านใดบ้าง ในกลุ่มคนสามคน คนหนึ่งอาจเป็นแบบอย่างในความชั่ว อีกคนหนึ่งอาจเป็นแบบอย่างในความดี และอีกคนหนึ่งมิได้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ชาวโลกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

แบบอย่างที่ดี 5 ประการ

1. ในทางวาจา เปาโลได้กล่าวถึงวาจาเป็นประการแรก อาจเป็นเพราะคนทั่วไปบกพร่องในทางวาจามากที่สุด หรือเพราะวาจาเป็นแบบอย่าง ซึ่งคนทั่วไปสังเกตได้ง่ายที่สุด จะอย่างไรก็ตามเปาโลได้กล่าวไว้คำหนึ่งที่น่าสนใจมาก ท่านกล่าวว่า หากเราควบคุมวาจาได้ ก็ควบคุมทุกอย่างได้ (ดูยากอบ 3:2-5) หรืออีกนัยหนึ่งว่า หากท่านเป็นแบบอย่างที่ดีในทางวาจาได้ ท่านก็อาจเป็นแบบอย่างที่ดีในทางอื่นได้ โดยไม่ยากนักแบบอย่างที่ดีในทางวาจาซึ่งทุกคนควรมีได้แก่ การพูดด้วยความสุภาพ รู้จักใช้คำว่า ฉัน ดิฉัน ผม คุณ ครับ ค่ะ เป็นต้น แม้ในท่ามกลางเพื่อนด้วยกันก็ควรใช้คำที่สุภาพเหล่านี้ การรู้จัก

กาลเทศะในการพูด การรู้จักทักทายปราศรัยการเป็นคนสัตย์ซื่อ รักษาคำมั่นสัญญา การรักษาความลับ การชมเชยผู้อื่นด้วยน้ำใสใจจริง การหวนใจผู้อื่นในความรักของพระเยซู การไม่นินทาผู้ใด การไม่ทะเลาะวิวาท การให้ความคิดเห็นที่ดีแก่คนอื่นเป็นต้น และแม้แต่การรู้จักสงบปากในบางครั้งก็เป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดด้วย

2. *การประพฤติ* ได้แก่ความประพฤติโดยทั่ว ๆ ไป ในชีวิตประจำวัน เขาชนไม่น้อยเป็นที่หมิ่นประมาทของสังคมในทางประพฤติ จนรัฐบาลต้องเข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ และผู้ที่เป็นบิดามารดาต้องเป็นห่วงกังวลอยู่เสมอ เขาชนบางคนกล่าวว่า เขาต้องประพฤติตามอย่างชาวโลกในหลายด้าน เช่น การแต่งตัว รสนิยม ในทางดนตรี สถานรื่นรมย์ต่าง ๆ มิเช่นนั้นเขาเป็นคนล้าสมัยไป เป็นที่หัวเราะเยาะของเพื่อนฝูง จุดอ่อนของคริสเตียนอยู่ที่นี้เอง เมื่อชาวโลกมองไม่เห็นแบบอย่างที่ดีจากคริสเตียน ก็หมดศรัทธาที่จะเรียนรู้ความจริงของพระเยซูคริสต์ โดยอ้างเหตุผลว่า ถ้าคริสเตียนไม่มีอะไรดีกว่าเขาการเป็นคริสเตียนก็ไร้ประโยชน์

การประพฤติที่ดีในชีวิตประจำวันเป็นพยานที่ดีที่สุดอย่างหนึ่ง ผู้นำหนุ่มสาวและคริสเตียนทุกคนพึงระมัดระวังเป็นพิเศษ

3. *ความรัก* ได้แก่การรักพระเจ้าและการรักซึ่งกันและกัน ในระหว่างเพื่อนมนุษย์ พระเจ้าของเราได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้าแห่งความรัก คริสเตียนทุกคนจึงต้องดำรงชีวิตให้คนทั้งหลายเห็นความรักของพระองค์จากความรักของเรา ที่แสดงออกมาความรักที่เราควรจะมีนั้น ควรจะเป็นความรักที่เลิศล้ำไปกว่าความรักของโลกคือความรักแท้ของพระเยซูคริสต์ ความรักนี้เต็มไปด้วยความเข้าใจ ความอดทน ความเสียสละ ความถ่อม ความเที่ยงธรรม (อ่าน 1 โครินธ์ 13:4-7)

4. *ความเชื่อ* คือความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า และในพระคำรัสทุกอย่าง ซึ่งบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ความเชื่อที่เป็นแบบอย่างที่ดี เป็นความเชื่อที่ถูกต้อง ผู้ที่เชื่อเข้าใจในสิ่งที่เขาเชื่อ และปฏิบัติตามความเชื่อนั้น แบบอย่างที่ดีอีกอย่างหนึ่งคือ การรู้จักเชื่อฟังไว้วางใจในพระเยซูคริสต์สิ้นทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเรียน ธุรกิจ การค้า การเงิน สุขภาพ หรือความต้องการเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งท่านมีอยู่

5. *ความบริสุทธิ์* เป็นความบริสุทธิ์ทั้งภายนอก คือการประพฤติโดยทั่ว ๆ ไป ของท่าน และความบริสุทธิ์ภายใน ได้แก่ความนึกคิด และความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างท่านกับพระเจ้า อย่าเข้าใจว่าคนอื่นจะไม่ทราบความบริสุทธิ์ใจของท่าน “ด้วยว่าใจเต็มบริบูรณ์ด้วยอะไร บาปก็พุดอย่างนั้น” (มัทธิว 12:34)

ค. “จงเอาใจใส่ในการอ่านหนังสือในการเตือนสติ และในการสั่งสอน” (ข้อ 13)

“การอ่านหนังสือ” ในที่นี้ เปาโลหมายถึงการอ่านพระวจนะของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นในพระคริสตธรรมคัมภีร์ หรือในนิตยสารคริสเตียน เพื่อคริสเตียนจะมีความเข้าใจในพระวจนะของพระองค์ดีขึ้นสามารถใช้พระคำของพระองค์ เตือนสติซึ่งกันและกัน และสั่งสอนผู้อื่นให้รักและเกรงกลัวพระเจ้า

ง. “อย่าเพิกเฉยต่อคุณธรรมที่มีอยู่ในตัวท่าน” (ข้อ 14) หรือ “อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน”

พระเจ้าทรงประทานความสามารถที่ไม่เหมือนกันให้แก่ทุกคน และพระองค์ทรงหวังให้ทุกคนใช้ความสามารถนั้น ให้เป็นประโยชน์ในราชกิจของพระองค์ หากเยาวชนและคริสเตียนทุกคน ร่วมใจกันทำงานของพระเจ้าจริง ๆ ตามความสามารถที่พระองค์ทรงประทานให้ เหตุการณ์ในคริสตจักร จะเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว

จ. จงระวังตัวและคำสอนของท่านให้ดี” (ข้อ 16)

เปาโลได้กล่าวเตือนใจเป็นข้อสรุปว่า ผู้นำหนุ่มสาวทั้งหลายซึ่งแท้จริงรวมทั้งผู้นำอาวุโสทุกท่านด้วย ควรระมัดระวังตัวอย่างยิ่ง ในการประพฤติและคำสอนของเขา เพื่อเขาเองจะประพฤติในสิ่งที่เขาสอนและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนทั้งหลาย

การกระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีของคนทั้งหลายมิใช่เป็นเรื่องง่าย แต่ก็ไม่มีอะไรยากเกินไปสำหรับพระเยซูคริสต์ หากท่านเชื่อฟังในพระองค์อย่างแท้จริง

การปฏิบัติตนในคริสตจักร

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 5:1-6,2

บางคนอาจคิดว่า คนพูดเก่ง เทศนาเก่ง คงจะเป็นผู้นำที่ดีได้เป็นแน่ การพูดเก่ง การเทศนาเก่ง เป็นคุณสมบัติสำคัญอย่างหนึ่ง ที่ผู้นำในคริสตจักรควรมี แต่ผู้นำที่ดีจะต้องมีคุณสมบัติอื่น ๆ ประกอบด้วย คุณสมบัติที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้นำและคริสเตียนทุกคนจะต้องมี คือการรู้จักปฏิบัติตน เปาโลเป็นห่วงทิโมธีในเรื่องนี้มาก เพราะทิโมธียังหนุ่มแน่นต้องดูแลคริสเตียนวัยต่าง ๆ และมีคริสเตียนที่เป็นเพศตรงกันข้ามด้วย การปฏิบัติตนที่ไม่ถูกต้องย่อมนำมาความเสื่อมเสียมาสู่พระราชกิจของพระเจ้าและสู่ตัวเอง คำแนะนำที่เปาโลให้แก่ทิโมธีจะเป็นประโยชน์แก่คริสเตียนสมัยนี้อย่างยิ่ง ถ้าคริสตจักรปฏิบัติตามที่เปาโลแนะนำไว้ เรื่องวุ่นวายหลายอย่างก็จะไม่เกิดขึ้น

ก. การตักเตือน (1,2)

ไม่ว่าในสถาบันใดหรือองค์การใดย่อมหลีกเลี่ยงเรื่องตักเตือนไม่ได้ เพราะความผิดพลาดความบกพร่องมีอยู่ในที่ทุกแห่ง คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ ก็หลีกเลี่ยงไม่พ้นจากความจริงเรื่องนี้ ในบทเรียนบทก่อน เราได้เรียนว่าคริสเตียนจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการเตือนสติ หรือการตักเตือน แต่การตักเตือนนั้นก็เป็นการดีอย่างหนึ่ง ด้วยคนทั่วไปไม่ค่อยชอบให้ผู้ใดเตือนอยู่แล้ว และหากเตือนในทางที่ไม่ถูก ก็เกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นได้ง่าย ๆ ต่อไปเป็นคำแนะนำบางประการเกี่ยวกับการตักเตือน

1. อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส ผู้อาวุโสอาจจะประพฤติในทางที่ไม่สมควรได้เช่นกัน เมื่อผู้อาวุโสคนใดประพฤติผิดก็ควรจะได้รับ การว่ากล่าวตักเตือน จากคริสตจักร จะโอนอ่อนผ่อนตามหรือละเลยไม่ได้ อย่างไรก็ตาม การตักเตือนผู้อาวุโส นั้น ผู้ที่มีอายุเยาว์กว่าจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ คืออย่าสบประมาทเขาหรือตำหนิเขาทำให้เขาเกิดความละอาย “แต่จงเตือนเหมือนเตือนบิดา” หรือขอร้องเขาด้วยใจเคารพและด้วยใจถ่อม

2. จงเตือนคนหนุ่มสาว เหมือนพี่น้อง คือเตือนด้วยความรักมิใช่ด้วยอำนาจ

3. และจงเตือน ผู้หญิงอาวุโสเหมือนขอร้องมารดา

4. ไม่ว่าจะเป็นการเตือนในเรื่องใดก็ดี จงเตือนด้วยใจบริสุทธิ์ คือไม่มีอคติอยู่ในใจ หรือเรื่องส่วนตัวที่ตนไม่ชอบแต่ประการใดแฝงอยู่

ข. การปฏิบัติต่อแม่มาयरัที่ฟัง (3-16)

คริสตจักรในสมัยก่อน ไม่เพียงแต่รื้อรนในการประกาศพระกิตติคุณ การอธิษฐานและการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ยังรื้อรนเกี่ยวกับงานสงเคราะห์ด้วย ข้อพระธรรมตอนนี้ได้บอกให้เราทราบเกี่ยวกับองค์การสงเคราะห์แม่มายของคริสตจักรสมัยเดิม แม่มาयरัที่ฟังทั้งหลายคือแม่มายที่ไม่มีญาติพี่น้องเอาใจใส่เลย ได้รับการเลี้ยงดูจากคริสตจักร แต่แม่มายในสมัยก่อนเคยก่อเรื่องวุ่นวายหลายเรื่องเกี่ยวกับการรับส่วนแบ่ง และการประพฤติ (คูกิจการ 6:1-2) เปาโลจึงตั้งกฎให้ผู้นำทั้งหลายปฏิบัติต่อพวกเขา ดังนี้

1. จงนับถือ หรือให้เกียรติแก่แม่มาयरัที่ฟัง (ข้อ 4) ผู้ที่เป็นแม่มายควรจะได้รับ การเห็นอกเห็นใจจากทุกท่าน การสูญเสียสามีไป ก็เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจอยู่แล้ว และการที่นางต้องค้นหาเลี้ยงชีพอย่างโดดเดี่ยว ก็ทำให้นางต้องเศร้าใจมากยิ่งขึ้น หญิงมายบางคนต้องรับภาระหนักมาก ในการเลี้ยงดูบุตรของตนเองประกอบกับความยากจน ในครอบครัวชีวิตของนาง จึงพบแต่ความยากลำบากคริสเตียนทั้งหลายจึงควรให้เกียรติแก่นางเคารพนับถือนางตามควร และช่วยเหลือนางในทางที่เป็นไปได้

2. หญิงมายที่มีลูกหลานนั้น ลูกหลาน ควรจะรับผิดชอบในการเลี้ยงดูนาง (4) เพื่อเป็นการตอบสนองพระคุณในฐานะที่นางเป็นผู้บังเกิดเกล้า และเป็นที่พักพิงพระทัยของพระเจ้าด้วย

3. หญิงมายที่ได้รับความอุปการะจากคริสตจักรก็ดี หรือจากผู้ใดผู้หนึ่งก็ดีพึงเป็นคนเสียมเยียมตัวไม่ปล่อยตัวไปในการสนุกสนาน แต่ควรใช้เวลาในการอธิษฐานให้มาก (ข้อ 5,6)

4. หญิงมายที่จะลงชื่อในทะเบียนแม่มายได้นั้น จะต้องมียุ่ไม่น้อยกว่าหกสิบปี เคยมีสามีเพียงคนเดียว และมีความประพฤติที่ดี (9,10)

5. แม่มายสาวนั้นไม่ควรจะรับขึ้นทะเบียน เพราะกลัวจะทำให้เป็นคนขี้เกียจและประพฤติในทางที่ไม่ดี เป็นที่เสื่อมพระเกียรติพระเจ้า เขาเหล่านั้นควรจะแต่งงานใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงการทดลองต่าง ๆ ได้ แต่ทั้งนี้เขาจะต้องปฏิบัติตามพระคำของพระเจ้า เกี่ยวกับเรื่องแต่งงานด้วย (11-15)

6. หากสตรีคริสเตียนมีหญิงมายอยู่ในบ้านก็ควรจะอุปการะเขา เพื่อจะไม่เป็นภาระแก่คริสตจักร และเพื่อคริสตจักรจะได้มีโอกาสอุปการะผู้อื่น ซึ่งไรที่ฟังจริง ๆ

ค. การปฏิบัติต่อญาติพี่น้อง (8)

บางคนกล่าวว่า “พระคัมภีร์สอนว่า เราต้องรักพระเจ่มากกว่าบิดามารดาและญาติพี่น้อง ถ้าเช่นนั้น เราก็ไม่ต้องเอาใจใส่บิดามารดา และญาติพี่น้องมากนัก” ความเข้าใจนี้เป็นความเข้าใจที่ผิดคนที่ยังรักพระเจ่มากมายเพียงใด จะต้องรักบิดามารดาและญาติพี่น้องของตนมากขึ้น พระธรรมข้อนี้เน้นไว้

อย่างหนักแน่นว่า “ถ้าแม่ผู้ใดไม่เล็งคุณค่าของคุณและคนในบ้านเรือนของคุณยิ่งกว่าผู้อื่น ผู้นั้นก็ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และช้าช้ายิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเลย”

พระธรรมข้อนี้จึงเตือนใจให้คริสเตียนทุกคน อย่าละเลยหน้าที่ของตนที่พึงมีต่อครอบครัว และหนุนใจผู้ปกครองทั้งหลายอย่าได้เป็นห่วงกังวลว่าบุตรหลานจะไม่รักตน หากเขารักพระเจ้ามาก

นักร้องสาวชื่อ ก้อง ชาวเกาหลีแต่งงานไม่นาน ก็ต้องแยกทางกับสามีไปอยู่สหรัฐอเมริกา เพราะสามีของหล่อน รบเร้าให้หล่อนเป็นคริสเตียนเสมอ จนหล่อนทนไม่ได้ ด้วยใจรักคนตรีที่มีอยู่เดิม หล่อนจึงสมัครเรียนดนตรีต่อในมหาวิทยาลัย อาจารย์ที่สอนหล่อนเป็นคริสเตียน จึงพยายามเป็นพยานต่อหล่อน สามปีต่อมาหล่อนตัดสินใจต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขณะนั้นชื่อเสียงของหล่อนกำลังโด่งดัง และหล่อนก็กำลังจะจบการศึกษาในไม่กี่เดือนข้างหน้า เมื่อความรักของพระเยซูคริสต์ท่วมท้นในจิตใจหล่อน หล่อนสำนึกถึงความผิดของตนที่ละทิ้งสามี ด้วยทิฐิมานะ และด้วยใจหยิ่งยะโส จึงวิ่งไปบอกผู้อำนวยการว่า จะต้องกลับไปคืนดีกับสามีที่ประเทศเกาหลี และอยู่ร่วมกับสามีเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อน แล้วจึงค่อยกลับมาเรียนต่อให้สำเร็จ เมื่อพระเจ้าทรงเปิดทางให้ อาจารย์หลายท่านเสียใจที่หล่อนต้องหยุดการเรียนในขณะนี้ เพราะหล่อนกำลังจะสำเร็จการศึกษาด้วยคะแนนดีเยี่ยมการหยุดชั่วคราวจะนำผลเสียหายอย่างมากมาให้หล่อนได้ แต่ความรักของพระเยซูคริสต์ที่ท่วมท้นใจจิตใจหล่อน ได้สร้างความประทับใจแก่คนจำนวนมาก

ง. การปฏิบัติตนต่อผู้ปกครอง ในคริสตจักร (17-22)

ในบทเรียนที่สี่ เราได้ศึกษาเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่ ของผู้ปกครองในสมัยก่อน ซึ่งรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรเหมือนกับศิษยาภิบาลในปัจจุบัน ผู้ปกครองเหล่านี้มีหน้าที่เทศนาสั่งสอน และดูแลความเจริญก้าวหน้าทางฝ่ายวิญญาณจิตของคริสเตียน ในสมัยก่อนผู้ปกครองเหล่านี้ มิได้รับเงินเดือนจากคริสตจักรแต่พระคริสตธรรมคัมภีร์ สั่งให้คริสเตียนทั้งหลาย ต้องให้เกียรติแก่ผู้ปกครองที่เทศนา และสั่งสอนมากเป็นสองเท่า และยังกล่าวด้วยว่า “คนที่ทำการควรจะได้ค่าจ้างของตน” สมัยนี้คริสตจักรส่วนมากเชิญศิษยาภิบาล มาทำงานเป็นประจำคริสตจักรจึงควรให้ความเคารพนับถือและเล็งคุณค่าเป็นอันดับที่หนึ่ง จงระมัดระวังต่อคำกล่าวหาต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาล แต่ถ้าคริสตจักรพบความผิดใด ๆ ในท่านเหล่านั้น ก็ควรตัดเตือนตรงไปตรงมา ต่อหน้า “เพื่อนผู้ปกครองด้วยกัน” โปรดสังเกตว่ามีใคร “ต่อหน้าคนทั้งหลาย” เพื่อผู้ปกครองจะสำนึกตัวกลับใจเสียใหม่

จ. การปฏิบัติต่อสุขภาพของตนเอง (23)

พระเจ้าไม่เพียงแต่สอนมนุษย์เกี่ยวกับทางฝ่ายวิญญาณจิต พระองค์ยังทรงเป็นห่วงสุขภาพของทุกคน เพราะร่างกายของคริสเตียน เป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 6:19) สุขภาพที่ไม่ดี อาจเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงอย่างหนึ่งต่อพระราชกิจของพระองค์

ข. การวางตนของผู้เป็นนายและผู้รับจ้าง (6:1,2)

ผู้ที่เป็นนายนั้นควรจะวางตนให้เป็นที่นับถือของคณงาน และปฏิบัติต่อเขาเยี่ยงพี่น้องในพระคริสต์ ส่วนคณงานก็ควรจะรู้จักประมาณตน ให้ความเคารพนับถือแก่นายทุกอย่าง อย่าคิดว่านายของตนเป็นพี่น้องในพระคริสต์ จึงขาดความนับถือเสีย ในทางตรงกันข้ามคณงานจะต้องปรนนิบัตินายของตนให้ดียิ่งขึ้น

คำสอนเหล่านี้ไม่เพียงแต่จำเป็นและสำคัญสำหรับผู้นำในคริสตจักร แต่ยังจำเป็นสำหรับคริสเตียนทุกคนด้วย เพื่อจะช่วยทุกคนให้รู้จักปฏิบัติตนในทางที่ถูกเป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า

ผู้นำเทียมเท็จและผู้นำแท้

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 ทิโมธี 6:3-21

คริสตจักรในยุคนี้ กำลังเผชิญกับปัญหาหลายอย่างทั้งภายนอก และภายในปัญหาอย่างหนึ่ง ที่สร้างความหนักใจให้แก่คริสตจักรมาก คือปัญหาผู้สอนผิด ๆ ในคริสตจักรบางแห่งผู้นำเองมีความเชื่อที่ผิด ๆ จึงสอนคำสอนที่ผิด ๆ และทำให้คริสเตียนทั้งหลายพลอยเชื่อไปในทางผิด ๆ ด้วย คริสเตียนในเมืองไทยมีจำนวนน้อยอยู่แล้ว ยังมีผู้นำที่สอนผิด ๆ มากมายเช่นนี้ จึงทำให้คริสตจักรอ่อนแอลงไปทุกที บทเรียนบทนี้จะช่วยให้คุณรู้จักจำแนกผู้นำที่เทียมเท็จ หรือผู้นำที่สอนผิด ๆ กับผู้นำแท้ เพื่อท่านจะหาทางป้องกันไม่ให้ถูกหลอกลวงไป

ก. ผู้นำเทียมเท็จ (3-10)

การจะจำแนกว่าใครเป็นผู้นำเทียมเท็จหรือผู้นำแท้นั้น มิใช่สิ่งที่ง่ายนัก พระเยซูคริสต์ทรงสั่งให้เราระมัดระวังคนเหล่านี้ให้มาก เพราะเขาจะมาหาท่าน “นุ่งห่มดุษฎี และแต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า” (มัทธิว 7:15) แต่ “ท่านจะรู้จักเขา เพราะผลของเขา” (มัทธิว 7:16) ผู้สอนผิด ๆ แม้จะพยายามปลอมแปลงตนอย่างดีที่สุดพูดจาไถ่เกี้ยว ให้ท่านเคลิ้มตามเขาได้ง่าย ๆ แต่บั้นปลายท่านจะเห็นผลที่แท้ของเขา ทำให้เราทราบได้ทันทีว่า ผู้ที่กำลังสอนท่านหรือนำท่านนั้นเป็นผู้ใด

ผู้นำเทียมเท็จมีลักษณะต่อไปนี้

1. สอนผิดแปลกไปจากพระคำของพระเจ้า (ข้อ 3) และไม่ยอมเห็นด้วยกับหลักความเชื่อที่แท้จริง ของพระเยซูคริสต์ ความจริงคนเหล่านี้ใช้พระคัมภีร์ในการสอนด้วย และบางคนอ้างพระคัมภีร์ได้คล่องแคล่วรวดเร็ว จนผู้ที่อ้างตนว่ามีความเชื่อถูกต้อง ต้องอายุไปตามกัน แต่พวกเขาใช้พระคัมภีร์ในทางที่ไม่ถูกต้องคือยกข้อพระธรรมบางข้อ จากพระธรรมบางเล่ม แล้วประกอบเข้าเป็นคำสอนใหม่ ซึ่งไม่ใช่หลักความเชื่อดั้งเดิมของพระเยซูคริสต์ ตัวอย่างเช่น มีคริสเตียนกลุ่มหนึ่งสอนว่า เราไม่จำเป็นต้องเสียเวลามากในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า มีเคล็ดลับอย่างหนึ่งที่อาจช่วยให้คริสเตียนเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณจิตอย่างอัศจรรย์ที่สุดเคล็ดลับนั้นคือ การตะโกนคำสามคำได้แก่ โอพระคริสต์ เจ้า อามิน ฮาเลลูยา โดยอ้างเหตุผลว่า คนสำคัญต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็กล่าวคำเหล่านี้ด้วย

หลายคนได้ไปทดลองตะโกนดู แล้วเป็นพยานว่าได้ผลดีจริง ๆ คนอื่น ๆ จึงปฏิบัติตาม และคำสอนนั้นก็แพร่ไปยังที่ต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว

เป็นความจริง ที่คำพูดทั้งสามคำนี้ต่างอยู่ในพระคัมภีร์ และการกล่าวอาเมนฮาเลลูยา ก็เป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่ง คริสเตียนทุกคนควรจะกล่าวด้วยใจจริง แต่จะรวบรวมคำเหล่านี้ไว้ แล้วตั้งเป็นคำสอนใหม่ว่าเป็นเคล็ดลับแห่งการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณจิต ก็เป็นคำสอนที่ไม่ถูกต้องพระเยซูหรือเหล่าสาวกมิได้สอนเลยว่า ถ้าเราตะโกนคำสามคำนี้บ่อย ๆ จะทำให้ท่านเป็นคริสเตียนที่แข็งแรง

ยังมีคำสอนที่แปลก ๆ อีกมากมายในสมัยนี้ ซึ่งไม่ตรงกับหลักความเชื่อที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ หากการหลงผิดนั้นเกิดจากคริสตศมาชิกธรรมดาคนใดคนหนึ่ง การแก้ไขก็อาจกระทำได้ไม่ยากนัก แต่หากผู้นำเองเป็นฝ่ายหลงผิด ก็จะพาให้คริสเตียนทั้งหมดหลงผิดไปด้วย คริสตจักรทุกแห่งจึงควรระมัดระวังในเรื่องนี้ให้มากอย่าเชื่อนักเทศน์ที่สอนผิด ๆ มาเทศน์ในคริสตจักรของท่านเป็นอันขาด เปาโลได้เตือนทิโมธีตั้งแต่ตอนที่หนึ่ง ให้กำชับบางคนอย่างให้สอนแปลออกไป (ดู 1 ทิโมธี 1:3) อัครสาวกของหั้นก็กำชับอย่างหนักแน่นด้วยว่า “ถ้าคนใดมาหาท่าน และไม่นำพระโอวาทนี้ (คือคำสอนที่ถูกต้อง) มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าเอออวยกับเขา เพราะว่าผู้ที่เอออวยกับเขาก็เข้าส่วนในการชั่วของเขานั้น (2 ยอห์น 1:10,11)

2. ทำให้เกิดการแตกแยก (4,5) ผู้สอนผิดมักจะเป็นคนทะนงตัว ถือว่าคำสอนของตนถูกต้องเสมอ และไม่ยอมฟังความคิดเห็นของคนอื่น วิธีที่เขาใช้ในการทำให้คนอื่นหลงผิด มักเป็นวิธีที่ทุ่มเถียงโต้แย้ง พวกเขาชำนาญในเรื่องโต้แย้งมาก เพราะการสอนสิ่งที่ผิดนั้นจะสอนในทางที่ถูกก็เป็นการยาก ดังเช่นบางคนกล่าวว่า “เอาเสียงเข้าหู” พวกเขาที่ทราบจุดอ่อนแ่อย่างหนึ่งของคริสเตียนทั่วไป คือไม่ค่อยมีความมั่นใจในสิ่งที่ตนเชื่อ และมีความรู้ในพระคัมภีร์ไม่ดีพอเมื่อมีการโต้แย้งครั้งใด ก็มักเป็นฝ่ายแพ้ เมื่อฝ่ายตรงกันข้ามเห็นเช่นนี้ จึงยกข้อพระคัมภีร์และเหตุผลต่าง ๆ ชัดแจ้งให้เขาคิดไปในทางใหม่ ทำให้เขาหลง งงงุนนานวันเข้าก็ถูกชักจูงให้ออกจากความจริง

โดยเหตุที่พวกเขาชอบโต้แย้งในเรื่องที่เขาคิดว่าเป็นความจริง จึงทำให้เกิดเรื่องขัดเคืองใจกันบ่อย ๆ และผลที่ติดตามต่อมาก็คือความอิจฉา การกล่าวร้ายแก่กัน การกินแหนงแคลงใจกัน การวิวาทกันและการแตกแยกกัน

สตรีคริสเตียนคนหนึ่งรู้สึกสนใจในคำสอนที่แปลก ๆ ของสตรีอีกคนหนึ่ง จึงเชิญเขาไปสนทนาที่บ้าน สตรีคริสเตียนได้ถามปัญหาหลายอย่างเกี่ยวกับความเชื่อของเขา สตรีคนนั้นไม่พอใจตอบว่า “ฉันไม่ได้มาเพื่อจะให้เธอสัมภาษณ์” แล้วเริ่มโต้แย้งกันเกี่ยวกับคำสอนต่าง ๆ ทันที

หากท่านพบผู้สอนผิด ๆ คนใดมาหาท่าน จงอย่าโต้แย้งกับเขา เพราะไม่มีทางเอาชนะเขาได้ง่าย ๆ และจะทำให้ท่านพลอยวุ่นวายใจไปด้วย ทางที่ดีท่านควรจะปฏิเสธคำสอนของเขา บอกเขาอย่าง

สุภาพว่า ท่านไม่สนใจคำสอนแปลก ๆ เหล่านี้ แต่ในขณะที่เดียวกันท่านต้องหมั่นศึกษาพระคำของพระเจ้า ให้รู้มากยิ่งขึ้น เพื่อจะช่วยเหลือตนเองและช่วยผู้อื่นได้ คำสอนที่ถูกต้องและเที่ยงแท้ย่อมก่อให้เกิดสันติสุขแก่ผู้ศึกษา ทำให้ผู้ฟังเข้าใจจิตใจพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

3. *ผู้นำที่ยืมเท็มักโลกในทรัพย์สิน (6-10)* ศาสนาจารย์ผู้มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งในประเทศไทยกล่าวว่า “ผู้นำคริสเตียนในประเทศไทยที่กลับใจบังเกิดใหม่จริง ๆ มิใช่เพียงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น” คำกล่าวของท่านจะเป็นการประณามคนอื่นมากเกินไปหรือไม่เราไม่ทราบ แต่ก็ เป็นความจริงอยู่มาก มีผู้นำคริสเตียนมากมายที่ทำงานประจำในคริสตจักร ยังมีได้กลับใจบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ทั้งนี้เราจะเข้าใจเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ว่า พวกเขาทำงานเพื่อเห็นแก่ตำแหน่ง หน้าที่ และรายได้เท่านั้นเมื่อเป็นเช่นนั้น ปัญหาเรื่องการเงินก็เป็นอุปสรรคใหญ่ ทำให้เขาไม่อาจทำงานได้เต็มที่ แทนที่จะทำงานเพื่อพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิต สุดกำลัง กลับทำเพื่อรายได้เท่านั้น และเป็นเหตุให้ท้อถอย อ่อนแอ ใฝ่ง่าย ๆ

แม้เงินจะเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อทุกคนรวมทั้งคนงานของพระเจ้าด้วย แต่ถ้าคริสเตียนรักเงินมากกว่าพระเจ้า ก็จะทำลายความเชื่อของเขาได้ง่าย ๆ “ด้วยว่าการรักเงินทองนั้น ก็เป็นรากแห่งความชั่วทุกอย่าง และบางคนที่ได้โลกเงินทอง จึงได้หลงไปจากความเชื่อ” (ข้อ 10) คริสเตียนทุกคนควรจะพึงพอใจต่อสิ่งที่ตนมีอยู่อย่าคิดหาทางร่ำรวยมากเกินไป จนเป็นบ่วงแร้วให้เกิดคัมภีร์หลายอย่าง จมมอมความไว้วางใจให้แก่พระเจ้า ทำงานด้วยใจซื่อสัตย์สุจริต แล้วพระเจ้าจะทรงเป็นผู้วยพรให้เขามีตำแหน่งสูงขึ้น หรือฐานะดีขึ้น ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย

ข. ผู้นำแท้ (10-21)

เมื่อท่านรู้จักลักษณะของผู้นำที่เทียมเท็จหรือผู้สอนผิด ๆ แล้ว ก็ควรจะทราบด้วยว่าผู้นำที่ดีควรมีคุณสมบัติอะไรบ้าง

1. เป็นคนที่ “มุ่งมั่นในความชอบธรรมในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ” คือนอกจากผู้ที่มีความเชื่อในหลักธรรมที่ถูกต้องแล้ว ชีวิตประจำวันของเขายังเต็มไปด้วยความเชื่อฟังในพระเจ้า มีความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพเสมอ

2. “เป็นผู้ที่ต่อสู้อย่างเต็มกำลังด้วยความเชื่อ” (ข้อ 12) การต่อสู้นี้เป็นการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณจิตต่อสู้เพื่อพระเจ้ายมิใช่ต่อสู้ด้วยกำลังกาย หรือกำลังอาวุธเพื่อจะรักษาหลักธรรมที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ไว้ โดยการสั่งสอนผู้อื่นให้รู้จักความจริงและเสียสละทุกอย่าง เพื่อให้ความจริงนั้นเผยแพร่ออกไป

3. *ไม่มุ่งหวังในทรัพย์สินอันิจจัง* แต่หวังในพระเจ้า ด้วยเราทราบแล้วว่าพระเจ้าของเราทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมพระองค์จะประทานให้ทุกคน ที่เชื่อฟังในพระองค์ ได้รับสิ่งสารพัดอย่างบริบูรณ์พร้อมทั้งความปลื้มปิติยินดี ในองค์พระเยซูคริสต์ด้วย

เหตุฉะนั้น จง “ร่ำรวยในการคืนนั้นให้มีใจพร้อมที่จะให้ท่าน ให้มีใจกว้างขวาง.....จงหลีกไปเสียจากการเถียงกันนอกคอกนอกทาง และจากความรู้อันเท็จ ซึ่งมีข้อแย้งกันเสมอที่เขาเรียกผิดไปว่า เป็นความรู้.....” (ข้อ 19-20)

ความสามประการ

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 2 ทิโมธี บทที่ 1:1-17

หลังจากเปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่หนึ่ง คือพระธรรมทิโมธีฉบับต้นให้แก่ทิโมธีแล้ว ท่านก็ถูกจับในประเทศกรีซอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้ท่านถูกจับในฐานะอาชญากรและถูกส่งตัวไปคุมขังที่คุกมืดในกรุงโรมทันที ขณะที่รอความตายในคุกมืด ท่านได้เขียนจดหมายฉบับสุดท้าย คือ พระธรรมทิโมธีฉบับที่สอง ให้แก่บุตรสุดที่รักในพระคริสต์คือทิโมธีเพื่อเป็นคำเตือน และกำหนุน้ำใจครั้งสุดท้ายก่อนท่านจะถึงแก่กรรม

การถูกจับครั้งนี้เป็นไปโดยกะทันหันมาก เปาโลไม่มีโอกาสแม้กระทั่งจะกลับไปนำหนังสือที่มีค่าบางเล่ม และเสื้อกันหนาวที่บ้านพักของท่าน ลักษณะการถูกจำขังครั้งนี้ ก็แตกต่างกันการถูกจำขังครั้งแรกมาก กล่าวคือ ครั้งแรกท่านเพียงแต่ถูกจำกัดให้อยู่ในบริเวณบ้านเช่าส่วนตัวของท่าน เพื่อน ๆ มีโอกาสไปเยี่ยมท่านได้แต่ครั้งนี้ ท่านถูกขังในคุกมืดที่มีอากาศหนาวเหน็บ ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง ครั้งแรกท่านมีความหวังจะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ แต่ครั้งนี้ท่านมีแต่รอคอยการถูกประหารชีวิตในไม่ช้านี้ ขณะนั้นกำลังย่างเข้าสู่ฤดูหนาวเปาโลทราบว่ วันแห่งความตายของท่านกำลังใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว ท่านจึงเขียนจดหมายบอกทิโมธีให้รีบไปเยี่ยมท่านและกำชับให้พามาระโก พร้อมกับให้นำเสื้อหนาวและหนังสือบางเล่มไปด้วย

แม้เปาโลทราบว่าวาระสุดท้ายของตน กำลังจะถึงคลานเข้ามาทุกขณะ แต่จดหมายที่ท่านเขียนให้ทิโมธีนั้นมิได้แสดงอาการกลัว ความเศร้าใจหรือความท้อแท้ใจแม้แต่น้อย แทนที่จะรอคอยคำปลอบโยนของคนอื่น ท่านเป็นฝ่ายปลอบโยนและหนุนใจคนอื่น ให้สัจย์ซื่อและยึดมั่นอยู่ในความเชื่อของพระเจ้า ท่านเขียนอย่างผู้มีชัยชนะ คุณผู้ที่กำลังเดินทางไปรับเกียรติตำแหน่งอันสูงส่ง ด้วยความมั่นใจและปลอบปล้ำพิศินดี

ในบทที่หนึ่ง ของพระธรรมทิโมธีฉบับสอง ท่านได้หนุนใจคริสเตียนทั้งหลายว่า อย่าให้ความอายต่อสิ่งสามประการ คือ

ก. ความอายตนเอง (3-7)

เมื่อทิโมธีเริ่มต้นรับใช้พระเจ้าท่านยังเป็นชายหนุ่มอายุเยาว์อยู่ ประกอบกันนิสัยเหนียวอายตั้งแต่ดั้งเดิม จึงรู้สึกตกประหม่าไม่น้อย ในการที่เป็นผู้นำ เปาโลเป็นห่วงความอ่อนแอทางด้านนี้ของทิ

โมธิมาก เพราะผู้ที่เหนียมอาย และตกประหม่าง่ายนั้น จะเป็นผู้ที่น่าที่ติไม่ได้เปาโลจึงหนุนใจและแนะนำ เขาหลายอย่างเพื่อให้เขาชนะความอายนั้น

ทิโมธีไม่น่าจะมีความเหนียมอายในการเป็นผู้นำคริสตจักร ทั้งนี้เพราะคุณยายและคุณแม่ของเขาต่างมีความเชื่อที่แข็งแรงในพระเยซูคริสต์ เขาได้รับการอบรมที่ดีตั้งแต่ยังเด็ก จึงมั่นใจได้ว่า เขามีความรู้เกี่ยวกับ พระวาจาของพระเจ้าและความเชื่อดีกว่าคนอื่น ๆ อีกจำนวนมากถ้าคนอื่น ๆ ที่มีได้รับคำสอนที่ดีมาก่อนเลย เกิดการเหนียมอายในการสอนคนอื่นก็เป็นสิ่งบังควร แต่ทิโมธีมีความเชื่อที่ดี และได้รับการสั่งสอนที่ดีเยี่ยมเช่นนี้มาก่อน จึงไม่น่าจะมีความเหนียมอายประการใดอีก ความจริงเรื่องนี้ก็เป็นที่น่าสนใจแก่ผู้เป็นบิดามารดาทุกคน เหตุที่ทิโมธีสามารถเป็นผู้นำ ตั้งแต่เขายังหนุ่มแน่นและเป็น ที่ไว้วางใจของเปาโล ก็เพราะมีคุณยายและคุณแม่ที่ดีคอยอบรม และสั่งสอนเขาตั้งแต่เขายังเด็ก พระธรรมสุภาษิต 22:6 สอนว่า “จงฝึกสอนเด็กให้ประพฤติ ตามทางที่ควรจะประพฤตินั้นและเมื่อแก่ชราแล้ว เขาจะไม่หันห่างจากทางนั้น” ฉะนั้นผู้เป็นบิดามารดาทุกคนจึงควรฝึกสอนบุตรของตนให้ดีตั้งแต่ เขายังเล็กอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จงฝึกสอนเขาเกี่ยวกับเรื่องของพระเจ้า วัลเด็กเป็นวัลที่สอนได้ง่ายที่สุด และสิ่งที่เด็กเรียนรู้จะประทับอยู่ในจิตใจเขาตราบนานตายอย่าไปกล่าวโทษว่าเด็กของท่านนิสัย ไม่ดีจะกลับกลายเป็นการกล่าวโทษตัวเอง การที่บุตรของท่านมีนิสัยไม่ดี ก็เพราะการฝึกฝนอบรมที่ไม่ดี ของท่านเอง บิดามารดาทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบบุตรของตนโดยตรง

ทิโมธีไม่ควรเหนียมอาย นอกจากเป็นเพราะว่า เขาได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดีจากคุณยายและคุณแม่แล้ว ยังเป็นเพราะการเหนียมอายนั้น มิใช่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วย “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงประทานให้เราใจสะดุ้งกลัว” (ข้อ 7) ทิโมธีอาจจะกลัวว่าคนทั้งหลาย จะไม่ยอมฟังคำสอนของเขา เพราะเขายังเป็นหนุ่ม ไม่มีความสามารถพิเศษอะไรมากกว่าคนอื่น แต่เปาโลบอกว่า “พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานให้เราใจสะดุ้งกลัว” ความกลัวในการเป็นพยานมิได้มาจากพระเจ้า แต่มาจากตัวเราเอง หรือมาจากพญามาร พญามารมักจะทำให้คริสเตียนหวาดกลัวและอาย เพื่อคริสเตียนจะไม่เป็นพยาน เราจะให้ตัวของเราและพญามารชนะจิตใจของเราไม่ได้ เพราะว่าพระเจ้า “ทรงประทานให้เราใจ ประกอบด้วยฤทธิ์และด้วยความรัก และด้วยกิจวิเศษเยี่ยมเยียมตัว” จงระลึกไว้เสมอว่าพระเจ้าประทาน ฤทธิ์อำนาจให้เราเพียงพอ ที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์เสมอ

โดยเหตุนี้ จง “เป่าคุณธรรมของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน” หรือรื้อฟื้นความสามารถ (พรสวรรค์) ที่พระเจ้าทรงประทานให้ท่าน พระเจ้าทรงประทานความสามารถหรือพรสวรรค์ที่แตกต่างกันให้แก่ทุกคน พรสวรรค์นี้เป็นจุดถ่านไฟร้อนก้อนเล็ก ๆ ซึ่งใช้สำหรับก่อไฟ ท่านต้องใช้ถ่านไฟที่ร้อนอยู่แล้ววาง ก้อน ใส่วางกับถ่านไฟอื่น ๆ และเป่าหรือพัดถ่านไฟนั้นจะถ่านไฟทั้งก้อนลุกเป็นไฟ หากท่านไม่พัด หรือเป่า ถ่านไฟร้อนก้อนเล็ก ๆ อาจค่อย ๆ มอดดับไป จนไม่เป็นประโยชน์อะไร ในท่านเองเดียวกัน

ท่านต้อง “เป่าคุณธรรม” ฝึกฝนหรือใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าประทานให้ท่านเสมอ แล้วพรสวรรค์นั้นจะค่อย ๆ วัฒนาขึ้น จนท่านมีพรสวรรค์มาก และมีความสามารถที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์ หรือรับใช้พระองค์ตามความสามารถ ที่พระองค์ประทานให้แล้วความเหน็ดเหนื่อย และความหวาดกลัวต่าง ๆ ก็จะค่อย ๆ จางหายไป

ข. ความอายในการประกาศพระกิตติคุณ (8-14)

การประกาศพระกิตติคุณเป็นหน้าที่ของคริสเตียนทุกคน มิใช่เป็นหน้าที่ของนักเทศน์หรือศิษยาภิบาลเท่านั้น พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศกิตติคุณ แก่มนุษย์ทุกคน...” (มาระโก 16:15) ที่คริสเตียนส่วนมากไม่ยอมออกไปประกาศหรือเป็นพยาน มิใช่เพราะจงใจฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้า แต่เพราะไม่เห็นถึงความสำคัญ ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเพราะความอาย เปาโลเอง ได้ประกาศตนด้วยความภาคภูมิใจว่า “สำหรับกิตติคุณนั้น ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นนักเทศน์ เป็นอัครสาวก และเป็นครู” (ข้อ11) ท่านยินดีรับความทุกข์ลำบาก และถูกจำจองเพราะการประกาศพระกิตติคุณ ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุผลอย่างน้อยสามประการ คือ

1. เพราะการประกาศพระกิตติคุณเป็นการ “ทรงเรียกอันบริสุทธิ์” (9)

นายสิบทหารคนหนึ่ง ถ้ามเพื่อนที่มียศตำแหน่งเดียวกัน ซึ่งกำลังเดินสวนทางมาอย่างรีบร้อนว่า “กำลังรีบไปไหน” เพื่อนายสิบตอบด้วยความภูมิใจว่า “ท่านนายพลเรียกผมด้วยราชการด่วน” นายสิบทหารรู้สึกภูมิใจที่ได้รับใช้นายพลของตน เราภูมิใจมากที่สุด ที่จอมพลแห่งพลโยธา ผู้ทรงมีตำแหน่งสูงที่สุดในจักรวาล ได้ทรงเรียกเราให้รับใช้พระองค์ด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์

2. “เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อนั้น” (ข้อ12) ท่านคงเคยแนะนำนายแพทย์ที่เคयरรักษาโรคต่างของท่านให้หายแก่คนอื่น ๆ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านทรงประทานพระพรทุกอย่างให้แก่ท่าน ถ้าท่านทราบอย่างแน่นอนว่า พระองค์คือผู้ใด ท่านก็จะแนะนำให้คนอื่นรู้จักพระองค์ด้วย

3. เพราะพระกิตติคุณ ทำให้เกิดปกติสุขแก่ผู้ฟัง (ข้อ 13) ฉะนั้นคริสเตียนทุกคน จึงไม่ควรละอายต่อการประกาศพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

ค. ความอายต่อพี่น้องในพระคริสต์ (15-18)

ขณะที่เปาโลยังแข็งแรงอยู่ กำลังเป็นที่นับหน้าถือตาของคนทั่วไป คริสเตียนทั้งหลายต่างพากันไปหาท่านเพื่อจะฟังคำสอนจากท่าน มีคริสเตียนจำนวนมากมาย อยากรจะสมัครเป็นศิษย์ของท่านเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อท่านถูกจำคุกในกรุงโรมและรอความตายอยู่ “คนทั้งปวงที่อยู่ในมณฑลอาเซียก็หันหน้าหนีจาก” ท่านไปนอกรอบนครวัดของไอเนซิโพรเท่านั้น

คงจะไม่เป็นการยาก ที่จะรับคริสเตียนที่มีฐานะพอสมควร คริสเตียนที่เป็นที่รักใคร่ชอบพอ
ของคนทั้งหลายเป็นที่นอญในพระคริสต์ของท่าน แต่มีคริสเตียนสักกี่คนที่ยอมรับคริสเตียนที่ต่ำต้อย ที่
ยากจนและที่กำลังได้รับความเดือดร้อน ด้วยเหตุต่าง ๆ เป็นที่นอญในพระคริสต์ของท่านมีความ
ละอายที่จะรับคริสเตียนที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงแล้วทุกคน เป็นที่นอญในพระคริสต์ของท่านไหม

เหตุฉะนั้นจงอย่าได้มีความละอายต่อตัวเอง ต่อพระกิตติคุณและต่อที่นอญในพระคริสต์
เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงประทานใจให้เราใจสะดุ้งกลัว แต่ทรงประทานใจให้เราใจประกอบด้วยฤทธิ์
และด้วยความรักและด้วยกิริยาเส็งี่ยมเจียมตัว”

การทนทุกข์ยากลำบาก

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 2 ทิโมธี 2-1-13

ความทุกข์ยากลำบากที่เกิดแก่คริสเตียน อาจสืบเนื่องมาจากเหตุหลายประการ เช่นจากการถูกลูกเยาะเย้ยหรือข่มเหงรังแกของผู้อื่น จากการตรากตรำลำบากในการประกาศกิตติคุณ และจากชีวิตที่ยากจนข้นแค้น เนื่องจากไม่ได้รับการร่วมมือที่เพียงพอเป็นต้น พี่น้องในพระคริสต์ในประเทศไทยทุกคนควรโมทนาขอบคุณพระเจ้า ที่เรามีอิสระเสรีในการประกาศพระกิตติคุณ และนมัสการพระองค์ และคริสเตียนส่วนใหญ่ก็มีชีวิตอยู่อย่างรุ่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ผู้ประกาศพระกิตติคุณที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งกล่าวว่า “เหตุที่คริสเตียน ในประเทศไทยอยู่กันอย่างรุ่มเย็นเป็นสุข ก็เพราะคริสเตียนมิได้ทำงานเพื่อพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง หากคริสเตียนทั้งหลายเกิดความร้อนรนขึ้นมา ช่วยกันประกาศพระกิตติคุณ มีคนจำนวนมากกลับใจใหม่ คริสตจักรเจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว ขณะนั้นแหละท่านจงเตรียมพร้อมที่จะรับความทุกข์ยากลำบาก เพราะพญามารซาตานจะทำงานหนักเช่นกัน เพื่อขัดขวางงานต่าง ๆ ของพระเจ้า”

อย่างไรก็ตาม คริสเตียนจำนวนไม่น้อยในปัจจุบัน ได้รับความทุกข์ยากลำบากเพื่อพระเยซูคริสต์ บทเรียนบทนี้จึงเป็นบทเรียนที่หนุนใจพี่น้องในพระคริสต์ทุกอย่างได้อย่างดียิ่ง

ก. แบบอย่างในการทนทุกข์ยากลำบาก (1-7)

ถ้าท่านศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างพิถีพิถัน ท่านจะสังเกตเห็นว่าผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ให้ทำการใหญ่ ทุกคนล้วนได้รับความทุกข์ยากลำบากด้วยกันทั้งนั้น อาจารย์เปาโลเองได้รับความยากลำบากมากที่สุด และท่านได้หนุนใจคริสเตียนทั้งหลายว่า “ท่านจงร่วมการยากลำบากด้วยกันกับข้าพเจ้า” ท่านได้ชี้ให้เราเห็นแบบอย่างสามประการ ในการรับความยากลำบากเพื่อพระเยซูคริสต์

1. คุณทหารที่ดี (4) “ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้วจะไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขา เพื่อผู้ที่ได้ลงทะเบียนเขาไว้จะได้พอใจ” ในที่นี้มีได้หมายความว่า คริสเตียนจะทำมาหากินไม่ได้ แต่เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่าคริสเตียนไม่ควรเป็นห่วง ในเรื่องทำมาหากินจนเกินไป เพราะหากเราประกอบธุรกิจจะเป็นการค้าหรือกิจการอื่นใดก็ดี ด้วยความสัจซื่อ และด้วยความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ พระองค์จะทรงอวยพรเราอย่างแน่นอน พระองค์จะไม่ทรงให้ผู้ใดที่เชื่อฟังในพระองค์ต้องขาดสันนิบาตในฐานะที่เป็นทหารของพระคริสต์ เราจึงไม่เป็นห่วงใยต่อการเลี้ยงชีพ คุณทหารที่ออกไปทำศึก ไม่

ห่วงใยต่อการทำมาหากินของตน เพราะมีผู้รับผิดชอบ ในการเลี้ยงดูเขาแล้ว แต่ทหารทุกคนมีหน้าที่ทำตามคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด “เพื่อผู้ที่ได้ลงทะเบียนเขาไว้ (องค์พระเยซูคริสต์) จะได้ชอบใจ” การปฏิบัติตามคำบัญชานั้น มิใช่ของที่ง่ายเสมอไป เพราะบางครั้งการปฏิบัติตาม หมายถึงการออกไปสู่แนวที่อันตรายที่สุด บางครั้งหมายถึงการขาดแคลน บางครั้งหมายถึงชีวิต แต่ทหารที่ดียอมทำตามคำสั่งเสมอ เพื่อที่จะให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ ทหารของพระคริสต์ก็เช่นกัน เราต้องอดทนเยี่ยงทหารหาญ แม้จะได้รับความยากลำบาก แม้จะประกอบอาชีพบางอย่างให้ร้ายเหมือนคนอื่นไม่ได้ แต่หากเราอดทน เพื่อให้พระเยซูคริสต์พอพระทัยแล้ว เราก็จะเป็นทหารที่ดีของพระองค์

2. คุณนักกีฬา (5) “ถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งการกีฬา เขาก็ต้องมีได้สวมพวงมาลัย เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ” นักกีฬาอาจให้ตัวอย่างที่ดี แก่คริสเตียนอย่างน้อยสองประการ คือประการแรก นักกีฬาต้องมีความอดทนจนถึงที่สุด และเขาจะต้องอดทนถึงที่สุด จนกว่าถึงหลักชัยนักกีฬาที่แข่งขันในประเภทใดก็ตาม หากเลิกหรือยอมแพ้เสียกลางคัน ก็มีไฉนเป็นนักกีฬาที่ดี นักกีฬาที่ดียอมทรหดอดทนสู้จนถึงที่สุด ชีวิตคริสเตียนไม่ผิดอะไรกับนักกีฬาที่กำลังวิ่งแข่งขัน ไปสู่หลักชัย ผู้ที่อดทนวิ่งจนถึงที่สุด โดยไม่กลัวความยากลำบากเหน็ดเหนื่อย ก็จะถึงหลักชัยในวันหนึ่ง ประการที่สอง นักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามกฎเสมอ นักกีฬาบางคนอาจจะพบกับคู่ต่อสู้ ที่ชอบเอาไรด์เอาเปรียบ หรือที่ไม่แข่งขันตามกฎทุกประการ นักกีฬาที่ดีจะต้องไม่ตอบแทนคู่ต่อสู้ในทางที่ไม่ดี เป็นเหตุให้ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับ คริสเตียนทุกคนยอมไม่ประพฤติชั่วตอบแทนการกระทำชั่วของคนอื่น แต่จะอดทนปฏิบัติตามกฎบัญญัติของพระเจ้า ด้วยความเคร่งครัดเสมอ

3. คุณพวกกสิกร (6) “และพวกกสิกรผู้ทำการก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล” พวกกสิกรเป็นตัวอย่างที่ดี ในด้านความอดทนที่ประกอบด้วยความเชื่อ พวกเขากรำแดดกรำฝน ขุดดิน ไถนา เป็นประจำทุกวัน โดยมิได้รับผลตอบแทนทันตาเห็น แต่พวกเขาเชื่อมั่นว่า ความอดทนและความยากลำบากของพวกเขา จะไม่ไร้ประโยชน์ในวันหนึ่งข้างหน้า เขาจะได้เก็บเกี่ยวผลดี โดยเหตุนี้ พวกเขาจะไม่ไร้ประโยชน์ ในวันหนึ่งข้างหน้า เขาจะได้เก็บเกี่ยวผลดี โดยเหตุนี้ พวกเขาที่ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไปโดยไม่บ่น เมื่อวันเก็บเกี่ยวมาถึง เขาก็ “เป็นคนแรกที่ได้รับผล” ความเชื่อนี้แหละเป็นพลังอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คริสเตียนยอมทอทน และรับความยากลำบากทุกอย่าง อาจารย์เปาโลมีความมั่นใจในเรื่องนี้ ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าในการปล้ำสู้อย่างดีแล้ว ข้าพเจ้าวิ่งแข่งถึงที่สุดปลายทางแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไม่มีมงกุฎแห่งความชอบธรรม เก็บไว้สำหรับข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรมจะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในกาลวันนั้น” (2 ทิโมธี 4:8)

ข. เหตุที่ทนการยากลำบาก (8-10)

เราได้ศึกษาถึงแบบอย่าง ของการอดทนพอสมควร บางคนอาจจะไม่เข้าใจว่า เราควรจะทนรับ ความยากลำบาก เพื่อใครบ้าง เพราะถ้าเพื่อตนเองแต่ฝ่ายเดียวแล้ว เราอาจจะไม่มีความอดทนถึงเพียงนั้น ก็ได้แต่มีเหตุผลอย่างน้อยสามประการที่คริสเตียนทุกคน ต้องยอมรับความทุกข์ยากลำบาก

1. เพื่อพระเยซูคริสต์ (8) “ท่านจงระลึกถึงพระเยซูคริสต์” บางครั้งเรานึกว่า เราได้รับการ ยากลำบากมากมายพอแล้ว เราไม่อาจที่จะทนรับได้ต่อไปอีกแต่หากเราจะเปรียบเทียบความยากลำบาก ของเรากับความยากลำบาก ของพระเยซูคริสต์ จะเห็นว่าความยากลำบากที่เราได้รับนั้นเล็กน้อย เหลือเกิน พระองค์ทรงยอมรับความทุกข์ยากลำบากเพื่อเรา และคนอื่นเช่นนั้น เราได้ทนทุกข์ยากลำบาก เพื่อพระองค์ และผู้อื่นอย่างไรบ้าง

2. เพื่อพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ (9) เปาโลไม่กลัวการถูกจับไปจำคุกและล่ามโซ่ของผู้ร้าย เพราะการประกาศพระกิตติคุณ ท่านกล่าวว่า “พระคำของพระเจ้านั้น ไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้” เมื่อ ท่านประกาศ มีคนกลับใจบังเกิดใหม่ คนเหล่านั้นก็ช่วยกันประกาศ พระกิตติคุณต่อไปอีก ทางแห่ง ความรอดของพระเยซูคริสต์ก็ได้รับการเผยแพร่ออกไปกว้างขวางและคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ก็เพิ่ม จำนวนมากขึ้น ท่านกล่าวใน โรม 1:16 ว่า “ช่วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอาย ในเรื่องกิตติคุณของพระ คริสต์ เพราะว่ากิตติคุณนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าให้คนทั้งปวงที่เชื่อนั้น ได้ถึงที่รอดทุกคน....”

3. เพื่อวิญญานที่หลงหายไปจะได้รับการช่วยให้รอด (10) พระเยซูคริสต์มิได้ทรงทนทุกข์ ลำบากเพื่อพระองค์เอง แต่ทรงรับความลำบากเพื่อคนอื่น เพื่อชาวโลกทั้งหลายจะได้รับความรอด การ รับความยากลำบากเพื่อคนอื่นนั้น ควรจะเป็นแรงหนุนใจที่ดีแก่เราอย่างหนึ่ง ให้เรามีความอดทนมาก ขึ้น อดทนเพื่อคนอื่นจะได้รับความรอด เพื่อเขาจะได้รู้จักพระเยซูคริสต์มากขึ้น เพื่อจะเป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้คนอื่น มีความอดทนในพระเยซูคริสต์ด้วย ศาสนทูตคนหนึ่งไปประกาศพระกิตติคุณท่ามกลาง ชาวป่าบนภูเขา ได้รับความยากลำบาก บางครั้งได้รับอันตรายจนเกือบจะเสียชีวิต เพื่อนของท่านถามว่า ทำไมจึงทนอยู่ในที่นั้นได้ ท่านตอบว่า “ผมเชื่อว่าวันหนึ่งข้างหน้า คนเหล่านี้จะได้รับเชื่อในพระเยซู คริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”

ค. ผลของการทนทุกข์ลำบาก (11-13)

ในตอนต้นเราได้กล่าวว่า การทนทุกข์ลำบากเพื่อพระเยซูคริสต์ ของคริสเตียนทุกคน จะไม่ เปล่าประโยชน์ เราจะได้ผลตอบแทนอย่างน้อยสองประการ คือ

1. จะได้ชีวิต (11) ชีวิตคริสเตียนมิได้เป็นชีวิตที่ง่ายเสมอไป แต่ทุกคนที่เชื่อฟังในพระองค์ที่ ยอมตายร่วมกับพระองค์ก็จะได้ชีวิตนิรันดร์ และชีวิตที่เต็มไปด้วยสง่าราศีนิรันดร์รวมกันพระองค์

2. จะได้ครองครองกับพระองค์ด้วย (2) ในวันที่พระเยซูคริสต์เสด็จมา พระองค์จะให้คริสเตียนที่สัตย์ซื่อทั้งหลาย ปกครองร่วมกับพระองค์ แต่คริสเตียนจะได้รับเกียรติยศ ตำแหน่งมาน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของเขา ในปัจจุบันนี้เขายังอดทนเพื่อพระคริสต์มากเท่าใด เขาก็ยิ่งจะได้บำเหน็จรางวัลมากเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม “ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะทรงปฏิเสธเราเหมือนกัน” (12)

ข้อห่วงใยที่ดีที่สุด ที่จะช่วยให้คริสเตียนสามารถรับความยากลำบาก เพื่อพระเยซูคริสต์ได้ คือความสัตย์ซื่อของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งเรายามที่เราตกทุกข์ได้ยาก จงทูลขอต่อพระองค์เสมอ พระองค์จะทรงช่วยเราตามความสัตย์ซื่อของพระองค์ (ข้อ 13)

ปัญหาการเถียงกัน

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 2 ทิโมธี 2:14-26

เขวชนคนหนึ่งรู้สึกท้อแท้ใจ ต่อสภาพของคริสตจักรที่เขาไปนมัสการเป็นประจำ เขากล่าวว่า “คณะกรรมการและคริสเตียนในโบสถ์มีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน มากมายเหลือเกิน ผมรู้สึกเบื่อเต็มที่แล้ว” เขาจึงเปลี่ยนสถานที่นมัสการ ไปโบสถ์อื่นเมื่อได้เข้าไปใกล้ชิดกับวงการภายในของคริสตจักรเหล่านั้นจริง ๆ ก็พบว่าคริสตจักรเกือบทุกคริสตจักรเกือบทุกคริสตจักรมีปัญหาชนิดเดียวกันคือปัญหาการเถียงกัน ภายในคริสตจักรเราจะมาศึกษาดูว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนเกี่ยวกับการเถียงกันไว้อย่างไร ควรจะหาทางแก้ไขอย่างไรบ้าง

ก. การเถียงกันด้วยถ้อยคำ (14-19)

การเถียงกันในคริสตจักรมิใช่ของแปลกและใหม่ คริสตจักรในสมัยแรกเริ่มก็มีเรื่องเถียงกันมาก ดังเช่นคริสตจักรโครินธ์ จนเปาโลต้องเขียนจดหมายไปตักเตือนห้ามปราม การที่คริสเตียนในคริสตจักรต่าง ๆ เถียงกันนั้น อาจเนื่องจากสาเหตุหลายประการ แต่จะเนื่องด้วยเหตุใดก็ตาม การเถียงกันในระหว่างพี่น้องในพระคริสต์ มิได้เป็นสิ่งที่ดี เปาโลได้กำชับทิโมธีสองครั้งในเรื่องนี้ ในจดหมายฉบับแรกที่ท่านเขียนถึงทิโมธี ท่านกล่าวว่า “จงหลีกเลี่ยงไปเสียจากการเถียงกันนอกคอกนอกทาง.....” (1 ทิโมธี 6:20) และในจดหมายฉบับที่สอง ท่านได้กล่าวถึงเรื่องนี้อีก ทั้งนี้คงเนื่องมาจากมีเรื่องถกเถียงกันมากในคริสตจักรสมัยนั้น ซึ่งไม่เป็นที่ถวายพระเกียรติยศแก่พระเจ้า ทิโมธีซึ่งเป็นผู้นำหนุ่ม อาจจะถูกล่อใจให้เข้าร่วมในการโต้เถียงก็ได้ เปาโลจึงได้กำชับเพิ่มเติมในจดหมายฉบับที่สองคำตักเตือนของท่าน ก็เป็นสิ่งเตือนใจให้คริสเตียนทุกคนว่า อย่าเถียงกันในคริสตจักร

ชายคนหนึ่ง กล่าวด้วยความโมโหเมื่อเพื่อนคนหนึ่งเตือนเขาว่า อย่าทะเลาะกันในโบสถ์ “ถ้าไม่เถียงกันบ้าง เขาก็นึกว่าผมโง่.....ผมจำเป็นต้องเถียง เพื่อเห็นแก่ความยุติธรรม....เพื่อเห็นแก่คริสตจักร” เขาอาจจะมีเหตุผลดีหรือเห็นความจำเป็นที่จะต้องเถียงกัน แต่นั่นก็เป็นเหตุผลและความคิดของมนุษย์ มิใช่คำพระทัยของพระเจ้า เพราะพระองค์ตรัสในพระคริสตธรรมคัมภีร์หลายครั้งว่า อย่าให้เราเถียงกันในบทนี้ เปาโลได้กล่าวถึงเหตุผลอย่างน้อยสองประการที่เราไม่ควรเถียงกันคือ

1. “เป็นการหาประโยชน์มิได้” (14) ถ้าท่านคิดว่า การเถียงกันนั้น จะช่วยแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้เสร็จสิ้นลงได้ ก็เป็นการเข้าใจที่ผิด เพราะการเถียงกัน มิแต่ทำให้คนเกิดอารมณ์เสีย และความไม่พอใจ

มากขึ้น บ่อยครั้งการเถียงกันด้วยเหตุเล็กน้อยเป็นเหตุให้เกิดทะเลาะวิวาท การแตกแยกกัน เรื่องเล็กก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ไม่เพียงแต่หาประโยชน์มิได้แล้ว ยังก่อให้เกิดโทษมหันต์ด้วย

2. “*เป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป*” (14) เขาชนคนหนึ่ง สนใจในพระวจนะของพระเจ้ามาก เขาพยายามศึกษาพระคำของพระองค์และไปโบสถ์เสมอ แต่ต่อมาเขาหยุดชงักการไปโบสถ์เป็นเวลานาน คริสเตียนคนหนึ่งไปเยี่ยมเขา ถามเขาว่าทำไมไม่ไปโบสถ์ และร่วมประชุมเขาวชนอีก เขาตอบตรงไปตรงมาว่า “ผมงุนงงต่อเรื่องวุ่นวายต่าง ๆ ในคริสตจักร ถ้าคริสเตียนเป็นอย่างนี้ล่ะก็ ผมเห็นจะต้องเลิกกันที่” สมมุติว่า การเถียงกันเป็นประโยชน์สำหรับบางคนบ้าง แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า ไม่ว่าจะกินจะดื่มหรือจะทำอะไรก็ตาม หากเป็นเหตุให้คนอื่นสลดในความเชื่อแล้ว เราไม่ควรกระทำทั้งนั้น (1 โครินธ์ 10:31-33)

เรื่องแรกที่คริสเตียนสมัยก่อนชอบเถียงกัน คงได้แก่เรื่องคำสอนหรือความเชื่อ “ไม่ให้เขาเถียงกันในเรื่องถ้อยคำ” ในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า คริสเตียนแต่ละคนอาจมีความเข้าใจในคำสอนบางอย่างแตกต่างกัน และบางคนอาจเน้นหนักไปในคำสอน หรือความเชื่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ อันเป็นเหตุให้เกิดมีคณาต่าง ๆ ขึ้น การอภิปรายถกปัญหาต่าง ๆ ในพระคำรัสของพระเจ้า เพื่อแสวงหาความเข้าใจให้ถ่องแท้ และลึกซึ้งยิ่งขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่ง คริสเตียนทุกคนควรจะขยันหมั่นเพียรในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เพื่อจะให้ตนมีความเชื่อมั่นอย่างแท้จริงในสิ่งที่ตนเชื่อ แต่การอภิปรายและการถกปัญหาที่กลายเป็นการเถียงกันนั้น พึงอย่าให้มีขึ้น เพราะเมื่อมีการเถียงกันก็ย่อมมีการแพ้และชนะ และผู้ที่เถียงต่างก็มุ่งหวังชัยชนะเป็นฝ่ายตน จนทำให้เกิดบาดหมางกันขึ้นในที่สุด การที่คริสเตียนในคณะต่าง ๆ เถียงกันด้วยความเชื่ออย่างนั้น เป็นเรื่องน่าเศร้าใจเหลือเกินเมืองไทยมีคริสเตียนจำนวนมาก ควรจะรวมกำลังกันทำภารกิจของพระเยซูคริสต์ แต่เนื่องจากการเถียงกันในความเชื่อเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ ต้องแตกแยกเป็นพรรคเป็นพวก ซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อความเจริญก้าวหน้าของคริสตจักร

พระคริสตธรรมคัมภีร์ มิได้สอนให้เราเถียงกันในคำแห่งความจริง แต่สอนให้เรา “*เชื่อตรงในการใช้คำแห่งความจริงนั้น*” (15) หรืออีกนัยหนึ่ง พระเจ้ามิได้ประทานพระคำรัสของพระองค์แก่เราเพื่อให้เราเถียงกันในหลักความเชื่อและคำสอนต่าง ๆ แต่ประทานพระคำรัสของพระองค์แก่เรา เพื่อเราจะปฏิบัติตาม หากท่านจะสามารถได้เถียง และได้ชัยชนะเกี่ยวกับการสอนหลายอย่าง แต่ท่านปฏิบัติได้น้อยกว่าคนที่เถียงแพ้ท่าน ท่านก็คงอับอายต่อคนเหล่านั้น เพราะพระคำของพระเจ้านำพระพร และเป็นประโยชน์แก่คนที่ปฏิบัติตาม มิใช่แก่คนที่เถียงชนะ ฉะนั้น แทนที่จะหวังว่าตนเถียงได้เก่งเพียงใด จงเป็นหวังว่าตนปฏิบัติตามพระคำรัสของพระเจ้าได้ดีเพียงใด

นอกจากเราไม่ควร “เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ” หรือในหลักความเชื่อของพระเยซูคริสต์แล้วเรายังต้อง “หลีกเลี่ยงจากถ้อยคำนอกคอกนอกทาง” (ข้อ 16) หรือคำสอนที่ไร้คุณธรรม วิธีที่จะป้องกันไม่ให้ท่านเกิดเถียงกันในหลักความเชื่อ ก็คือจงหลีกเลี่ยงจากการฟังคำสอนที่ไร้สาระปราศจากความจริง คำสอนเหล่านั้นมีแต่ทำให้เรา “เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น” และคำสอนที่ผิด ๆ เหล่านั้น ยังทำให้คริสเตียนหลงไปจากพระเจ้าได้ดังเช่น ฮูเมนาซ กับฟีโลโต เป็นต้น

ข. การเถียงกันด้วยตำแหน่ง (20-22)

เรื่องนี้อาจทำให้คริสเตียนเถียงกันได้อีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องการถือยศฐาบรรดาศักดิ์ เช่นการใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนในคริสตจักรในทางที่ไม่สมควรหรือใช้ฐานะตำแหน่งของคนที่มิใช่ไปเอารัศมีเปรียบที่น่องในพระคริสต์ ในคริสตจักรในวงการธุรกิจทั่ว ๆ ไป ผู้ที่มีเสียงมากหรืออิทธิพลมากมักเป็นผู้ที่มีฐานะตำแหน่งดี หรือมีความสามารถเป็นพิเศษ แต่ในวงการของพระเจ้า เราจะใช้ฐานะตำแหน่งเป็นเหตุให้มีอำนาจและชื่อเสียงเลยที่เดียวไม่ได้ พระเจ้าทรงเปรียบเทียบคริสเตียน แต่ละคนคุณภาพพระที่แตกต่างกัน บ้างเป็นภานะทองและเงิน บ้างเป็นภานะไม้และบ้างเป็นภานะดิน ทั้งนี้มีได้หมายความว่า พระเจ้าทรงมองดูคริสเตียนในฐานะแตกต่างกัน หรือให้เกียรติผู้แก่ผู้หนึ่งและหลู่เกียรติอีกผู้หนึ่ง แต่เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นหน้าที่ต่าง ๆ ซึ่งคริสเตียนแต่ละคนอาจรับผิดชอบได้ พระเจ้ามิได้สนพระทัยว่า ท่านจะเป็นทอง เป็นดิน เป็นเงิน หรือเป็นไม้ แต่พระองค์ทรงสนพระทัยว่า ท่านได้ทำตามหน้าที่ และตำแหน่งที่พระองค์ประทานให้หรือไม่ และผู้ที่รับใช้พระเจ้าได้ดีนั้น ก็ไม่ใช่อยู่ที่ว่าเขาเป็นภานะชนิดใดแต่อยู่ที่ว่าเขาเป็นภานะชนิดใด แต่อยู่ที่ว่าเขาเป็นภานะที่สะอาด ที่พระองค์ทรงใช้ได้หรือไม่ “เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาจะเป็นภานะที่ออกหน้าออกตา ซึ่งคัดไว้แล้วเหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง” (ข้อ 21) ท่านจะสังเกตเห็นว่าภานะที่ออกหน้าออกตา ซึ่งจะใช้ให้เป็นประโยชน์ได้นั้นมิใช่อยู่ที่ชนิดของภานะเลย แต่อยู่ที่ความบริสุทธิ์ของภานะนั้น นักเทศน์มีชื่อเสียงมาคนหนึ่งกล่าวว่า “เมื่อเราไปถึงเมืองสวรรค์ เราอาจแปลกใจมากก็ได้ที่เห็นคนที่เรานึกว่า ได้ทำการใหญ่โตให้แก่พระเจ้า กลับได้รับบำเหน็จรางวัลน้อยกว่าคนที่เราไม่สนใจเลย”

ค. การแก้ไข (23-26)

เราพอสรุปได้ว่า การเถียงกันไม่ว่าด้วยเหตุอันใดก็ตาม ล้วนแต่ไม่มีทั้งนั้นต่อไปนี้เป็นข้อแนะนำบางประการที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เถียงกันได้

1. จงเว้นเสียจากปัญหาที่เถียงกันอย่างโง่ ๆ (23)
2. จงมีใจอ่อนสุภาพต่อคนที่ตั้งปวงเหมาะที่จะเป็นครู (24)

3. จงสอนคนที่ชอบเถียงกับท่านด้วยใจเย็น ๆ (25)

หากท่านได้พยายามให้มีการเถียงกันเกิดขึ้น ก็จงหลีกเลี่ยงการเถียงกันทุกวิถีทาง หากการเถียงกันเริ่มขึ้นแล้วก็จะยากแก่การระงับ ส่วนผู้ที่ชอบเถียงกันนั้น จงอย่างระงับการเถียงกับเขา โดยพยายามเถียงให้ได้ชัยชนะ เพราะมีแต่จะทำให้การเถียงรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที แต่จงพูดกับเขาด้วยใจเย็น ๆ “เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่ รับเชื่อความจริง.....” (21)

คำเตือนในคราวที่สุด

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 2 ทิโมธี 2:1-5,8,12-17

ในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า มีสิ่งสำคัญอย่างน้อยสองอย่างที่ทุกคนจะต้องสังเกตให้ดีคือ คำสัญญาและคำเตือนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระสัญญาของพระเจ้าเป็นคุณงามความดีพิเศษที่ใจไปสู่พระพรและฤทธิ์อำนาจต่าง ๆ ของพระเจ้า ผู้ที่ยึดมั่นใจพระสัญญาของพระองค์จะเห็นความสัตย์ซื่อและฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า ส่วนคำเตือนเป็นคำสัญญาอันตรายที่เตือน ให้เราระมัดระวังอันตรายต่าง ๆ และคุณแต่เดี้ยวที่เปาเป็นสัญญาณปลุกให้ทหารตื่นขึ้นในเวลาเช้า หรือเป่าสัญญาณปลุกใจให้ทหารเข้าสู่สมรภูมิด้วยใจกล้า บทเรียนในวันนี้เป็นคำเตือนเกี่ยวกับ “คราวที่สุด” หรือคำเตือนเกี่ยวกับวันก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นคำเตือนที่สำคัญยิ่งสำหรับทุกคนไม่ว่าผู้ที่เชื่อในพระองค์หรือผู้ที่ยังไม่ได้เชื่อเพราะการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ จะนำความหวังปิตินคืออย่างสิ้นพันมาสู่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ แต่ขณะเดียวกันจะนำการพิพากษา ความทุกข์ทรมานมาสู่ทุกคนที่ไม่เชื่อ

ก. สภาพของมนุษย์ในคราวที่สุด (1-9)

พระคริสต์ธรรมคัมภีร์มิได้กล่าวว่าพระเยซูจะเสด็จมาในปีใด เดือนใด วันใด พระเยซูก็ทรงสอนว่า พระองค์จะเสด็จมาเหมือนนอิมบ คือ เสด็จมาในยามที่ไม่มีใครนึกถึง (ดู วิวรณ์ 3:3) และไม่มีใครอาจล่วงรู้ วันเสด็จกลับมาอย่างแน่นอนของพระองค์ด้วย “ถึงทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้” (ดูมัทธิว 24:36) อย่างไรก็ตาม พระเยซูคริสต์มิได้ปิดบังความลับทุกอย่างไว้เลยทีเดียว แม้พระองค์จะมีได้บอกวันเดือนปีที่แน่นอนแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ พระองค์ทรงบอกให้เราทราบอย่างแจ่มแจ้งเกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลก หรือก่อนวันที่พระองค์จะเสด็จมา เมื่อท่านทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใน “คราวที่สุด” ท่านก็จะทราบว่า วันแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว

พระธรรมบทเรียนนี้ได้บอกให้เราทราบ เกี่ยวกับเหตุการณ์หลายอย่าง ที่จะเกิดขึ้นในคราวที่สุดแต่พอจะสรุปเป็นหัวข้อได้สามประการคือ

ประการแรก ความเสื่อมทรามในทางประพฤติ (24)

ก่อนวันเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ความประพฤติทุกด้านของมนุษย์จะต่ำช้าลง ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ตรงกันข้ามกับความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ทางฝ่ายความรู้ วิทยาการ สติปัญญา และ

ความสามารถ ทั้งนี้เป็นการแสดงให้เห็นความจริงที่สำคัญประการหนึ่งว่าความก้าวหน้าทางฝ่ายวิชาการต่าง ๆ ไม่อาจช่วยให้ความประพฤติกของมนุษย์ดีขึ้นได้ ความคิดที่ว่ามนุษย์จะรอดได้ โดยความสามารถของตนเอง ที่พยายามจะกระทำดีและประพฤติดีนั้น จึงเป็นความคิดที่เชื่อถือไม่ได้ ในชั้นปลายซึ่งเต็มไปด้วยความเจริญก้าวหน้าทุกด้านนั้น “คนจะเป็นคนรักตัวเอง” คือเป็นคนเห็นแก่ตัว นึกถึงแต่ความสุขสบายของตัวเองโดย ไม่คำนึงถึงคนอื่นเลย บางคนรักตัวเองมากเกินไป จนไม่ยอมช่วยเหลือคนอื่นแม้แต่น้อย “เป็นคนเห็นแก่เงิน” คงไม่มีคนยุคใดที่เห็นแก่เงินมากเท่าคนในยุคนี้คนในยุคนี้นับถือเงินเป็นพระเจ้า และทำทุกอย่างเพื่อเงินเป็นส่วนใหญ่ ท่านคงได้ยินคำบ่นที่ว่า “ถ้าไม่เอาน้ำมันหยอดเครื่องละก็ เครื่องไม่ยอมทำงานเลยทีเดียวน” “คนอวดตัว” อวดว่าร่ำรวย มีวิชาความรู้มาก อวดฉลาดว่ามีความสามารถมากกว่าทุกคน ฯลฯ “เป็นคนจองหงอน” คือยกตนข่มท่าน ถือว่าตนมีฐานะตำแหน่งที่ดี มีวิชาความรู้สูงแล้วดูหมิ่นคนอื่น ไม่ยอมคบค้าสมาคมกับผู้ที่มิมีฐานะต่ำต้อยกว่า คนทั่วไปหรือคนที่มีฐานะไม่ดีนักก็อาจจองหงอนได้เช่นกัน เช่นการถือทิฐิมานะของตน ไม่ยอมถ่อมตัวลงมารับคำสอนและคำเตือนใจจากผู้อื่นหวังดี

“เป็นคนหลู่เกียรติยศของพระเจ้า” มนุษย์อวกาศคนหนึ่งเมื่อกลับจากการเดินทางในอวกาศแล้ว ก็ประกาศด้วยความอวดตัวว่า “ข้าฯ ไม่เห็นพระเจ้าในอวกาศแสดงว่าไม่มีพระเจ้าในสวาทจักรวาลนี้” การพูดเช่นนี้เป็นการหลู่เกียรติยศของพระเจ้าซึ่งแตกต่างกันมนุษย์อวกาศอีกคนหนึ่งขณะที่ท่านและสหายร่วมทางกำลังเดินทางไปดวงจันทร์ในยานอวกาศ ท่านมองเห็นแต่ความสวยงามที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ จึงอ่านพระธรรมปฐมกาลบทที่หนึ่ง ในยานอวกาศนั้น เป็นการสรรเสริญห์ตลึงจันอัศจรรย์และทรงฤทธิ์ของพระองค์

“เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา” เยาวชนปัจจุบันจำนวนไม่น้อยที่กล่าวว่า “บิดามารดาของเรามีความคิดไม่ทันโลกจะเชื่อฟังท่านได้อย่างไร คนสมัยใหม่ต้องมีความคิดแบบใหม่” ผลของความไม่เชื่อฟังนั้นได้ทำให้เกิดปัญหาอันวุ่นวายต่าง ๆ แก่สังคม

“เป็นคนอกตัญญู คือ ไม่รู้จักบุญคุณของผู้ที่กระทำดีต่อตน

“เป็นคนพาล”

“เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ยอมเป็นไมตรีกับใคร เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติจริงใจ เป็นคนดुरายเป็นคนชังคนดี เป็นคนทรยศ เป็นคนหัวคือ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักการสนุกสนานมากกว่ารักพระเจ้า”

ที่กล่าวมานี้ล้วนแต่เป็นความจริงที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน

ประการที่สอง ความเสื่อมทรามในทางธรรม (5-7) ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแก้ไขใหม่กล่าวว่า “ถือศาสนาแต่เปลือกนอก ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ” หากท่านถามคนทั่วไปว่าเขา

นับถือศาสนาอะไร พวกเขาจะตอบว่านับถือศาสนาอะไร พวกเขาจะตอบว่านับถือศาสนาโน้นศาสนานี้ แต่ถ้าถามว่า ได้เชื่อถือมากมายเพียงใดเขาจะอธิบายไม่ออก ในยุคนี้ปลายคนจะมีความรู้เกี่ยวกับศาสนา มาก แต่มีน้อยคนที่ประพฤติตามหลักธรรมของศาสนาจริง ๆ แม้ในวงการคริสเตียนก็ดูจกั้น พระเยซูคริสต์กำลังจะกลายเป็นศาสนาอีกอย่างหนึ่งซึ่งเหมือนกับศาสนาทั้งหลาย ผู้ที่มาโบสถ์เพียงแต่ทราบ ว่ามาเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ส่วนความหมายที่แท้จริงของการเป็นคริสเตียน และความจริง เกี่ยวกับการรอดพ้นบาปของพระเยซูคริสต์ก็ไม่เป็นที่สนใจของผู้ใด นี่แหละคือพระเยซูคริสต์และ ศาสนาสมัยใหม่

คริสเตียนที่แท้จริงจะต้องประกอบด้วยสัจธรรมภายในจิตใจ เขาต้องรู้จักและต้อนรับพระเยซู คริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง และในชีวิตประจำวันของเขา เขาก็มีการประพฤติที่ดี ที่ส่อให้ เห็นชีวิตบังเกิดใหม่จากพระเยซูคริสต์

ประการที่สาม ต่อสู้กับความจริง (9-9)

ยานเน กับ ยามเบร คือนักเล่นกลสองคนที่กษัตริย์ฟาโรห์ให้ให้แสดงเล่ห์กลแข่งขันกับฤทธิ์ อำนาจของพระเจ้า ในคราวที่พระเจ้าทรงใช้โมเสสไปขออนุญาตกษัตริย์ฟาโรห์ให้ท่านนำชาวอิสราเอล ออกจากประเทศอียิปต์ การแข่งขันครั้งนั้นก็พิสูจน์ว่า พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือสรรพสิ่ง (คู อพยพ 7:11) พระธรรมตอนนี้สอนว่า คนในปัจจุบันก็ต่อสู้กับความจริงเหมือน ยานเน กับยามเบรต่อสู้ พระเจ้า บางคนพยายามสร้างทฤษฎีต่าง ๆ ขึ้นมาขัดขวางให้ชาวโลกหลงเชื่อว่าไม่มีพระเจ้า มนุษย์กำลังจะ อวดว่าตนมีความสามารถยิ่งกว่าพระเจ้า “แต่ว่าเขาจะทำการก้าวหน้าอีกไม่ได้ เพราะว่าความโง่ของเขา จะปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง.....”

ข. ข้อเตือนสติสำหรับคริสเตียนทุกท่าน (10-17)

เราเชื่อแน่ว่ายุคนี้เป็นยุคแห่ง “คราวที่สุด” ข้อความที่บรรยายมาแล้วในข้างต้นนั้นตรงกับ สภาพของสังคมในปัจจุบันทุกประการวันแห่งการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว เปาโลได้เตือนสติให้คริสเตียนทุกคนปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. **อดทนต่อการถูกข่มเหง (10-13)** เปาโลได้กล่าวถึงความดีของทิโมธีและคริสเตียนอีกหลาย คน ที่ได้ยึดมั่นในคำสอนของพระเยซูคริสต์ และปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ แต่ทุกคนที่ต้องการ ประพฤติตามคำสั่งของพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง ก็จะต้องอดทนต่อการข่มเหง การถูกเยาะเย้ย เพราะ ในคราวที่สุดนั้นคนชั่วจะกำเริบชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น การประกาศกิตติคุณ การนมัสการพระเจ้าและการ ดำเนินตามน้ำพระทัยทุกอย่างของพระองค์ จะไม่สะดวกสบายเหมือนเมื่อก่อน แต่ “ถ้าเราอดทน เรา ก็จะได้ครองกับพระองค์ด้วย” (2 ทิโมธี 2:12)

2. จงตั้งมั่นในความเชื่อที่ได้เรียนมา (14,15) คนในยุคใหม่ต้องการความคิดใหม่ ความรู้ใหม่ วิทยาการใหม่ แม้แต่การสอนพระวจนะของพระเจ้าของเจ้าก็มีวิธีการใหม่ ๆ แต่หลักคำสอนที่สำคัญของพระเยซูคริสต์ไม่เปลี่ยนแปลง

3. จงยึดคำสอนในพระคัมภีร์เป็นหลักแห่งความเชื่อ (16,13) พระคำของพระเยซูคริสต์ให้คำตอบแก่ปัญหาทุกอย่างของมนุษย์ จงยึดพระสัญญาของพระองค์ไว้ เพื่อนำพระพรมาสู่ตน และเชื่อฟังคำเตือนของพระองค์ เพื่อท่านจะไม่หลงไปในทางที่ผิด

โลกในยุคปัจจุบันต้องการความจริงซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าของเจ้า จงหมั่นศึกษาพระคำของพระองค์ และประพฤติตามที่พระองค์ทรงสอน แล้วความหวังและความมั่นใจในชีวิตก็จะเป็นของท่าน

ผู้ “ปล้ำสู้อย่างดี”

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 2 ทิโมธี 4:1-14

พระราชอาพระองค์หนึ่ง กำลังจะสิ้นพระชนม์ จึงตรัสเรียกเสนาบดีผู้ใกล้ชิดที่สุดคนหนึ่งเข้าเฝ้า แม่เสนาบดีผู้นั้นจะไม่ทราบว่ พระราชาจะทรงรับสั่งประการใดกับเขา แต่เขาก็เชื่อว่าคำรับสั่งครั้งสุดท้ายของพระราชานั้น จะต้องเป็นคำรับสั่งที่สำคัญที่สุด ถ้ามีราชสมบัติใด อำนาจเกียรติยศใด ที่พระองค์ดำริจะประทานให้ก็จะทรงประทานให้ในขณะนั้น ข้อความลึกลับต่าง ๆ เกี่ยวกับการปกครองประเทศก็จะเปิดเผยออก

คำสั่งสอนของเปาโลในบทนี้ เป็นคำสอนของผู้ที่กำลังจะลาจากโลกนี้ คำพูดของท่านทุกคำ จึงประกอบด้วยความหมายที่ลึกซึ้ง ควรแก่การจดจำ เราจะศึกษาดูว่าท่านมีปฏิริยาเช่นใด เมื่อทราบว่ ความตายกำลังย่างเข้ามาทุกขณะ

ก. คำกำชับให้ประกาศพระกิตติคุณ (1-5)

เหตุที่เปาโลถูกขังคุกมืด และจะถูกประหารชีวิตครั้งนี้ มิใช่เนื่องจากความผิดอื่นใด แต่เนื่องจากท่านสัตย์ซื่อต่อพระเยซูคริสต์ในการประกาศพระกิตติคุณ ถ้าเป็นคนอื่นแล้ว เขาอาจจะรู้สึกเสียใจและน้อยใจมาก ที่ทำความดี แต่ผลที่ได้รับคือความชั่ว บางคนอาจพูดในทำนองนี้ก็เป็นได้ว่า “จะประกาศกิตติคุณไปทำไมคูชิ ผลที่ได้รับเพียงแต่ถูกตะรางและความตายเท่านั้น” แทนที่เปาโลจะรู้สึกท้อแท้ในและเสียใจ ที่ต้องได้รับความทุกข์ลำบากและเสียชีวิต ท่านกลับหนุนใจให้คริสเตียนทั้งหลาย ทำการประกาศพระกิตติคุณด้วยความขยันหมั่นเพียร ท่านได้กำชับดังนี้ว่า “ท่านจงประกาศพระคำ จงหมั่นกระทำการอยู่ ทั้งเวลาที่มีโอกาสและเวลาที่ขาดโอกาส.....และตักเตือนคนด้วยความเพียรพยายามทุกอย่าง.....” คริสเตียนในปัจจุบันหลายคนอาจไม่รู้ถึงความสำคัญ และความจำเป็น ในการประกาศพระกิตติคุณบางคนไม่มีใจปรารถนาจะประกาศกิตติคุณเลย บ้างกล่าวว่าอยากจะประกาศแต่โอกาสไม่อำนวยให้ เพราะมีธุระยุ่งเกินไป ข้อพระธรรมตอนนี้ได้เน้นให้คริสเตียนทุกคน “จงประกาศ.....” “จงหมั่นกระทำการ.....” “ตักเตือนคนด้วยความเพียรพยายาม.....” ผู้ที่อยากประกาศกิตติคุณจริง ๆ จะพบโอกาสที่ดี ๆ เสมอในการประกาศ เปาโลบอกว่า จงประกาศ “ทั้งเวลาที่มีโอกาสและเวลาที่ขาดโอกาส” หมายความว่า ให้ประกาศกิตติคุณเสมอโดยไม่เลือกโอกาสไม่ว่าฝนจะตก แดดจะร้อน มีธุระการงานยุ่งมาก สถานการณ์รอบด้านไม่ดี จะต้องหาเวลาประกาศพระกิตติคุณเสมอ จงอย่าคอยให้โอกาสมาหา

ท่าน ถ้าท่านคอยให้มีโอกาสหรือมีเวลาแล้วจึงจะประกาศ ท่านจะไม่มีโอกาสเลย แต่จงใช้เวลาประกาศ และจัดเวลาประกาศ แล้วท่านจะมีเวลาประกาศเสมอ

สุภาพสตรีคริสเตียนคนหนึ่งอยากจะเป็นพยานเพื่อพระเยซูคริสต์ แต่เธอไม่มีเวลาออกไปเป็นพยานและประกาศเหมือนคนอื่น ๆ เลย เพราะตอนกลางวันเธอต้องทำงานที่บริษัทตลอดวัน และตอนเย็นก็มีงานสารพัดอย่างรอคอยอยู่ที่บ้าน ด้วยเหตุที่เธอต้องการประกาศฯ เธอจึงหาเวลาตอนพักเที่ยงทุกวัน เป็นพยานต่อเพื่อนร่วมงาน ถึงความรักและความรอดของพระเยซูคริสต์ โดยวิธีนี้ เธอได้นำเพื่อนหลายคนมารับเชื่อในพระองค์

เปาโลได้กล่าวล่วงหน้าว่า เมื่อถึงเวลาหนึ่ง คนทั้งหลาย “จงบ่ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนินยาต่าง ๆ” พวกเขาจะไม่ฟังพระกิตติคุณ ไม่ชอบผู้ที่ประกาศเทศนาความเชื่อที่ถูกต้อง และที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้ของพระเจ้าหลายคน ก็จะเริ่มสั่งสอนสิ่งต่าง ๆ ที่คริสเตียนและชาวโลกฟังพอใจ ซึ่งมีใช้สาระสำคัญจากพระวาระของพระเจ้าเลย โดยเหตุนี้คริสเตียนทุกคนพึงระมัดระวังให้ดีอย่าสั่งสอนตามที่ชาวโลกชอบ แต่สอนตามคำสอนของพระเยซูคริสต์ คนที่ปฏิบัติเช่นนั้นอาจจะไม่เป็นที่ชอบพอของคนทั่วไป ผู้ที่ร้อนรนในการประกาศพระกิตติคุณอาจจะถูกเยาะเย้ย ถากถางโดยประการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์เหล่านี้ กำลังเกิดขึ้นแก่คริสเตียนที่หมั่นทำการประกาศ เหตุฉะนั้น “จงอดทนต่อความยากลำบาก จงกระทำการประกาศกิตติคุณ และจงทำการประกาศของท่านนั้นให้สำเร็จ”

ข. คำประกาศแห่งชัยชนะ (6-8)

เปาโลมิได้คิดว่า ท่านกำลังปราชัยในการต่อสู้เพื่อพระเยซูคริสต์ ท่านมิได้หวาดกลัวต่อความตาย ในทางตรงกันข้าม ท่านได้ประกาศด้วยความภูมิใจเยี่ยงผู้มีชัยชนะจากสมรภูมิว่า “ข้าพเจ้าเข้าในการปล้ำสู้อย่างดีแล้ว” ท่านได้เปรียบเทียบคริสเตียนว่า เป็นเหมือนดั่งนักสู้ที่ปล้ำสู้บนเวที ท่านกล่าวในพระธรรมเอเฟซัสว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับผู้ที่ยึดถือและต่อสู้กับผู้มีอำนาจ..... และต่อสู้กับบรรดาวิญญาณอันชั่วร้ายในสถานอากาศ” (เอเฟซัส 6:12) การต่อสู้นี้อาจมีความหมายหลายประการ เช่นการต่อสู้กับความผิดบาป และสิ่งล่อลวงใจทางฝ่ายโลก การต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมอันเลวร้ายการต่อสู้กับอุปสรรคที่ขัดขวางในการประกาศ การต่อสู้กับความทุกข์ยากลำบาก และการต่อสู้เพื่อข่มขู่ดวงวิญญาณที่หลงหายจากมารเป็นต้น แต่สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ที่เปาโลกล่าวถึงในที่นี้ คือการปล้ำสู้ อย่างดีหมายถึงการต่อสู้ตามกฎเกณฑ์ และวิธีที่พระเยซูคริสต์ตั้งไว้ด้วยใจสุจริต สัตย์ซื่ออดทน เยี่ยงนักกีฬาที่ดี ชีวิตประจำวันของเขา ก็เป็นตัวอย่างที่ดีไม่มีข้อติฉินนินทาได้

นักกีฬาที่ได้ชัยชนะด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลโกงหรือโดยไม่ปฏิบัติตามกติกานั้น มิได้เป็นนักกีฬาชนิด “ปล้ำสู้อย่างดี” ฉะนั้น คริสเตียนที่ต่อสู้เพื่อพระเยซูคริสต์ด้วยใจไม่บริสุทธิ์ ด้วยความหวาดกลัว และด้วยวิธีที่ไม่ถูกต้องก็มีได้ “ปล้ำสู้อย่างดี” ฉะนั้น

นอกจากเขา “ปล้ำสู้อย่างดี” แล้วเขายัง “วิ่งแข่งถึงที่สุดปลายทาง” หมายถึงการรับใช้พระเจ้าเป็นพยานเพื่อพระองค์โดยความสัตย์ซื่อตลอดชีวิต ผู้มีใจร้อนรนทำการของพระเยซูคริสต์ชั่วคราว อาจจะหาได้บ้าง แต่ผู้ที่ทำงานรับใช้พระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อตลอดมานั้น หาได้ยากเต็มที มีน้อยคนที่กล้าพูดอย่างเปาโลว่า “ข้าพเจ้าวิ่งแข่งถึงที่สุดปลายทางแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อฉันไว้แล้ว” โดยเหตุนี้ ท่านมีความเชื่อมั่นว่า ท่านจะได้รับบำเหน็จซึ่งเป็นมงกุฎแห่งความชอบจากพระเจ้า และเพราะเหตุนี้เองที่ท่านไม่กลัวความตาย ซึ่งกำลังย่างเข้ามาสู่ตัวท่าน เพราะความตาย เป็นเพียงแต่ทำให้วิญญาณจิตของท่าน ซึ่งเป็นตัวท่านอย่างแท้จริง ละจากโลกแห่งความผิดบาปและความทุกข์ทรมานนี้ไปอยู่ในแดนบรมสุขเกษม ณ ที่นั่น “มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้” สำหรับท่าน ท่านจะได้พบพระเยซูคริสต์ และเหล่าทหารหาญทั้งหลาย ของพระเยซูคริสต์ เป็นสถานที่ดีกว่าร่างกายที่อนิจจังในปัจจุบัน และโลกที่ว้าวุ่น หลายพันหลายแสนเท่า

ข้อพระธรรมตอนนี้สอนให้เราทราบว่าจะการที่จะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้านั้นคริสเตียนจะต้อง “ปล้ำสู้” “วิ่งแข่ง” ด้วยความสัตย์ซื่อจนถึงที่สุด

ค. คำพยานถึงความสัตย์ซื่อ ของพระเจ้า (9-22)

ขณะที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้คริสเตียนได้รับการข่มเหงรังแกอย่างหนักเปาโลถูกจำคุกในกรุงโรม เพื่อรอการตัดสินประหารชีวิต เพื่อนหลายคนของเปาโลได้ละทิ้งท่าน และหนีจากท่านเพราะกลัวว่าเรื่องร้ายบางอย่าง อาจจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาด้วย นอกจากนั้นยังมีชายอีกคนหนึ่งชื่ออเล็กซันดระโร ช่างทองคอยประทุษร้ายท่าน นับได้ว่าท่านกำลังตกอยู่ในความทุกข์ลำบากทุกอย่าง แต่ท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากเหล่านั้นท่านได้ขอบคุณสรรเสริญพระเจ้า ที่ยังมีเพื่อนที่ดีและสัตย์ซื่อต่อท่านหลายคน เช่นลูกา ซึ่งเป็นคนเดียวเท่านั้นที่กล้าอยู่กับเปาโล แม้คนอื่นจะหนีจากท่านไปหมดก็มิรีบุดรในพระคริสต์ ซึ่งท่านขอร้องให้นำเสื้อคลุมและหนังสือไปให้ นอกจากนั้น ยังมีคริสเตียนอีกหลายคนที่สัตย์ซื่อต่อท่าน ท่านกล่าวในตอนท้ายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้ข้าพเจ้า พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดไว้ในแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์”

เรามีกำลังใจน้อยเกินไป ที่จะปล้ำสู้อย่างดีจนถึงที่สุดได้ด้วยตนเอง แต่ขอบพระคุณพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ เราจึงสามารถวิ่งแข่งจนถึงที่สุด และรักษาความเชื่อของพระองค์จนถึงที่สุด

จัดแผนการไว้

จัดแผนการไว้ เป็นหนังสือที่ศึกษาภิบาล ผู้รับผิดชอบโรงเรียนรวิวารศึกษาศรสอนรวิวารศึกษา หรือชั้นศึกษาพระคัมภีร์ และผู้สนใจในการสอนทุกท่านควรมีไว้ เพราะมีคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยให้ท่านเป็นครูที่ดี และเป็นผู้รับผิดชอบในการสอนที่ดี

จัดแผนการไว้ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับ.....

การตั้งเป้าหมายในการสอน

การเตรียมการสอน

การใช้อุปกรณ์ในการสอน

การสอนบทเรียน

การจัดกิจกรรมในชั้น

หน้าที่ของครู ภายนอกชั้นเรียน

ฯลฯ

หนา 165 หน้าพิมพ์ ราคาเล่มละ 5 บาท

สนใจติดต่อสั่งซื้อได้ที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ

ถนนปฎิพัทธ์ พระนคร, 4